ADAM MOON

SPACE CADETS

ACE

Adam Moon

SPACE CADETS

ACE

versiunea în limba română
uncris

ACE

ADAM MOON

Primul Contact

Primul contact cu o rasă extraterestră nu a decurs așa cum au sperat oamenii. De fapt, a fost foarte nasol. Eu nici măcar nu eram născut când au ajuns ei pe orbita terestră. Nici chiar bunicii mei.

La început, n-au făcut nimic. Doar se învârteau pe orbită și supravegheau.

Apoi, tocmai când înaintașii noștri au început să se simtă înfricoșați, ei au inițiat un dialog cu unii dintre liderii mondiali. Ceea ce au avut de spus a fost chiar mai înfricoșător decât atunci când doar ne supravegheau în tăcere. Au spus că umanitatea va fi evaluată pe parcursul următorilor câteva sute de ani. Spuneau că dacă nu ne ridicăm la nivelul standardelor lor – care or fi fost acestea – ne vor eradica. Apoi, un număr de oameni – undeva între unu și trei milioane – pur și simplu au dispărut de pe suprafața pământului, iar nava extraterestră parcă s-a evaporat. Acum suntem destul de siguri că acei oameni au fost răpiți. Credem că extratereștrii i-au luat pentru a-i supune unor experimente, dar nu putem fi absolut siguri.

Aceasta s-a întâmplat acum două sute de ani.

Ghiciți ce a făcut umanitatea în acest interval de timp: ne-am pregătit pentru întoarcerea lor.

Colaborarea națiunilor și călătoriile spațiale au devenit mai mult decât simple noțiuni de dicționar; au devenit singura noastră speranță de prevenire a propriei apocalipse. Vedeți, noi știam că am picat testul lor, care o fi fost acesta, și nu voiam doar să ne tăvălim în țărână și să-i lăsăm să ne ucidă pe toți.

Programul spațial a fost declanșat încet, dar toate resursele noastre au fost orientate către el, iar acum suntem bine înfipți în spațiul cosmic.

Numele meu este Jack Peterson și sunt cadet în Tabăra de Instrucție Avansată-87. Nu sunt un elev prea bun, dar asta se datorește parțial faptului că nu eu am ales să mă aflu aici. Am fost orfan din naștere, deci pentru mine, Tabăra este echivalentul unei case cu asistenți maternali, plătiți din taxe. Nu sunt nerecunoscător, dar nu este prea distractiv aici. Instructorii sunt stricți și am văzut mai mult de o duzină de camarazi-cadeți murind în timpul antrenamentelor.

Voi împlini nouăsprezece anul viitor. Aceasta este vârsta la care voi fi detașat pe o navă. Abia aștept să ies din gheena asta.

Tabăra de Instrucție-87 se află pe orbită în jurul lui Marte. Vara trecută am fost la sol, dar n-a fost nici pe departe atât de distractiv pe cât gândisem oricare dintre noi că va fi. Am pierdut patru buni prieteni pe Marte. Au murit arzând de vii la intrarea în atmosferă când au ratat ieșirea în spațiu. Nimeni nu a vorbit despre asta în zilele ce au urmat. Era un eveniment mult prea obișnuit ca să mai faci *tam-tam* pentru el.

Orfanii aveau parte de Marte. Subofițerii și elita rămâneau pe orbita terestră. Asta însemna că se duceau acasă din când în când.

Pușcăriașii și delincvenții aveau parte de Jupiter. Jupiter era cumplit. O grămadă dintre cei ce ajungeau acolo făceau cancer după un timp. Spuneau că dacă cazi pe Jupiter, cădeai zile întregi înainte de a ateriza pe ceva solid. Sigur că până atunci erai mort demult. De la acea depărtare, Soarele semăna cu o stea oarecare. Am auzit că doar acest fapt și era de ajuns ca să provoace nebunia spațiului. Instructorii ne spuneau că nebunia spațiului este un mit, dar în glasul lor era furie și tristețe când spuneau asta, așa că mă cam îndoiesc.

Am cele mai multe ieșiri în spațiu față de orice alt cadet de aici. Nu însemnă mult, dar mă face să mă simt mândru. Dar mini-jeturile de pe costumele spațiale erau păcătoase. Am încercat să le explic noilor veniți să nu se pună niciodată singuri în situația de a avea efectiv nevoie de ele în timpul unei ieșiri, pentru că atunci când le vor folosi, va fi deja prea târziu. Dar erau prea neputincioși. Nici unul nu mă asculta, așa că să-i ia naiba.

Antrenamentul cu armele era favoritul meu, dar instructoarea îmi ura curajul. Era drăguță, dar a dracului. Se numea d-na Salazar și era probabil cu numai câțiva ani mai mare decât mine. Se afla aici de un an și de ea depindea viitorul meu. Susținea că ar trebui să fiu înlăturat, caz în care obiectivul meu s-ar duce dracului. Îmi place să trag cu PQ5000. Folosește proiectile obișnuite care pot transforma un extraterestru într-un șvaițer și lansează niște grenade care pot smulge fragmente din coca unei nave. Arma mea favorită este Zipper (avem porecle pentru aproape orice). Este un accelerator energetic care-ți face organismul să explodeze. Victimele ucise cu Zipper le numim Picasso datorită sângelui ajuns pe pereții din spatele lor.

Abia așteptăm să tragem cu Zipperele în afara Taberei. Poate că într-una dintre aceste zile am să trag cu unul în atmosferă și am să aud ce sunet face.

Luna trecută ne-au adus niște animale; capre și altele asemenea. Le-am folosit pentru antrenamente în lupta corp-la-corp. După ce terminam cu ele, arătau ca niște pernițe roșii pentru ace. Nu-mi place să hăcuiesc animale fără apărare, dar dacă refuzi, instructorii de lovesc și te taie de la porția de mâncare, așa încât faci ce trebuie făcut. Danny refuza să-și curețe cuțitul după exercițiu, susținând că sângele îi dădea putere, iar Stacy Jones îl lingea în timp ce se holba stăruitor la ceilalți. Eu făceam un duș fierbinte și-mi spălam cuțitul.

Nu-mi place să recunosc că ne bucuram de cele ce făceam în continuare cu animalele, dar ele erau deja moarte așa că nu mai era cine știe ce: Le lansam prin sasuri și ne aliniam la standuri de unde trăgeam în ele cu Zipper și Sizzler. Datorită acestui obicei calitățile mele de ochire s-au îmbunătățit considerabil. De fapt, au devenit legendare. Unii camarazi mi-au cerut să ratez intenționat pentru ca și alții să aibă șansa de a nimeri ceva. D-na Salazar a părut mulțumită că am cedat și i-am lăsat și pe ei. Cred că ea a considerat că este o dovadă de tărie pentru că știa ce mult îmi place.

Teleportarea

Mâine ne vom ambarca pe o navă de război adevărată. Căpitanul se numea Jonathan Hitchcock. N-auzisem niciodată de el, dar instructorii ne-au spus că este unul dintre cei mai buni.

Sunt destul de speriat. Știm cu toții că trebuie să ne teleportăm, dar nici unul nu se simțea fericit. Erau prea multe vechi povești horror despre teleportare.

Ce se va în tâmpla mâine: vom intra într-un container de stază, dar nu vom fi criogenați imediat. Procesele noastre cognitive vor fi extrase și transformate în energie pură și transferate ca pachete cuantice de energie prin spațiu către un receptor (aflat la bordul navei de război). Deci, conștiința noastră, așa cum era, va călători instantaneu către un alt punct din spațiu, lăsând trupurile în urmă. Un efect colateral al acestui proces este că creierul încetează să mai transmită impulsuri

electrice și am muri foarte repede în această situație. Deci, înainte ca trupurile noastre reale, în carne și oase, să moară, sunt criogenate.

Oricum, procesele cognitive sunt transferate într-un fel de costum *mech* de super-soldat de pe nava aflată în depărtare. Costumele sunt numite A.C.E. – Automated Combat Equipment - dar noi le spuneam *piele* sau *costum*. Te făceau să arăți ca un fel de humanoid, cel puțin la față, deci nu intram în panică atunci când ne uitam în oglindă după transfer. Ultimul lucru pe care oricine și-l dorea era ca soldații să uite că sunt humani. Am auzit că e nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești, dar cred că mâine am să aflu singur.

Motivele pentru care ne temem de teleportare sunt prea multe pentru a face o listă. Este instantanee, adică pachetele de cuante nu numai că se deplasează mai repede decât viteza luminii, dar îi ignoră și limitările. Uneori aceste pachete sosesc la destinație atât de amestecate încât transferul nu poate avea loc, iar pentru că nici nu pot fi returnate, practic o termini cu mizeriile vieții și sufletul tău cuantificat se disipează în eter.

Odată, o întreagă crio-unitate a fost în pană de energie timp de o oră înainte de a fi restartată. Consecința a fost moartea a patru mii de oameni. Desigur, ei continuă să fie oarecum vii. N-au decât să rămână pentru totdeauna în costumele mecanice, pentru că nu există nici o cale de a se reîntoarce în trupurile naturale. O consecință interesantă este că toți au fost declarați oficial morți, deci o minte humană într-un costum nu constituie viață oficială pentru birocrații care se ocupă cu astfel de probleme.

Am auzit de oameni care au devenit fuzionați în celulele de stocare. Asta se întâmplă când un idiot care ar trebui să-ți transfere mintea înapoi în trupul proaspăt decongelat, uită să o facă la timp. Atunci, dacă mintea altei persoane este transferată, se amestecă cu prima în celula de stocare. De câteva ori două minți au fost puse accidental înapoi în același trup. Nu s-a terminat cu bine. Inima bate aiurea și este imposibil să i se regleze ritmul. Trupul nu este capabil să execute comenzile contradictorii, iar persoana devine complet nesănătoasă. În ambele cazuri trebuie aplicată eutanasia. Deci, cel mai bine este să ai pe cineva competent la comenzi.

N-o să pot dormi la noapte, știu prea bine.

Conquistador

D-na Salazar și un alt instructor, dl. Humboldt, au fost numiți ca să ne însoțească pe nava de război. Aceasta era un model din clasa de atac și se numea *Conquistador*.

Ne-am adunat cu toții pe puntea de teleportare. Dl. Humboldt s-a dezbrăcat în pielea goală, în chicotelile întregii clase. Stacy Preston a pus două degete în gură și a fluierat puternic, dar instructorul a ignorat-o. Este profesorul nostru de interogatorii psihologice și nu se lasă distras ușor.

Intră în container și se întinse pe spate. Apoi, discul metalic a fost coborât la doar câțiva centimetri de nasul său. Scotea un sunet ca un bâzâit amestecat cu zgomote de sfârâituri.

Atunci dl. Humboldt a rămas complet nemișcat. Pieptul a încetat să i se mai ridice. Aerul i-a ieșit din plămâni și din intestine. Am fi râs dacă n-am fi fost atât de speriați. Apoi capacul containerului a fost închis, iar trupul i-a fost înconjurat de o ceață verde. O lumină strălucitoare, prea puternică pentru a putea privi direct în ea, s-a aprins în interior, iar el a fost congelat țeapăn.

Un tip în halat de laborator pe ecusonul căruia scria Dr. Bolder a manevrat câteva întrerupătoare și butoane, apoi i-a spun d-nei Salazar:

— Avem o conexiune fermă. N-avem de ce să ne facem griji. Cine urmează?

Abia atunci am avut cel mai mare respect pentru dl. Humboldt. A mers primul fără ca măcar să știe dacă conexiunea e bună sau nu. Asta însemna să fii bărbat adevărat.

Ghici cine a fost numit să urmeze? Eu.

M-am dezbrăcat în pielea goală și toți au râs de mine. Spre umilința mea penisul mi s-a strâns, micșorându-se, ceea ce i-a făcut să râdă și mai tare.

Apoi s-a întâmplat ceva magic: d-na Salazar s-a dezbrăcat și ea în fața tuturor, iar corpul ei era superb. Toți au uitat de mine într-o clipă ceea ce era bine pentru că penisul meu a început să-și revină.

Ea m-a luat de mănă și m-a dus către un alt container.

După ce m-am culcat pe spate, ea s-a întors spre clasă și a spus:

— Nimic din ce veți mai face nu va necesita mai mult curaj decât aceasta. Vă supuneți ridiculizării de către ceilalți, apoi

trebuie să vă încredințați viața unei tehnici care nu prezintă prea multă încredere. Jack a fost ales ca să meargă primul pentru că are mai mult curaj decât voi toți, luați la un loc. Iar voi, amărâților, aveți tupeul să râdeți de *el*?

Când discul s-a apropiat de fața mea, toată îngrijorarea mea a dispărut. Pentru prima oară, m-am întrebat ce ar trebui făcut ca să o aduc pe d-na Salazar în pat.

Apoi mintea mi-a devenit confuză, iar gândurile mi-au dispărut într-un *flash* de lumină.

Mech

M-am trezit cu o tresărire. Un mamut robotic se holba la mine. Fața-i era mai mult sau mai puțin umană, dar cu toate acestea tot era ceva prea hidos de văzut la trezire. Spuse cu o voce masculină:

— Sunt dl. Humboldt. Tu care ești?

— Sunt Jack Peterson, *sir*.

— Bine, ești un tip norocos pentru că cred că tocmai ai obținut cea mai mișto *piele* de Marine disponibilă. Vino cu mine să o vezi.

L-am urmat până la o oglindă special pusă acolo pentru a ne ajuta să ne acomodăm cu noua noastră înfățișare. A avut dreptate. Vizorul meu era la fel ca al celorlalți dar exoscheletul era albastru cu negru și cu puțin verde care ieșea în evidență, spre deosebire de obișnuitul gri al celorlalte *piei*.

Mi-am ridicat vizorul cu brațul meu robotic. Chipul fals de dedesubt era chiar mai puțin grozav decât al lui.

Pentru a face tranziția mai ușoară, toate *pieile* sunt dimensionate la fel, pentru a nu ne împiedica de propriile noastre picioare din cauza vreunei diferențe de mărime.

Am făcut o mică piruetă și m-am oprit.

— Fir-ar să fie, am spus.

Uitasem că instructorul se află lângă mine.

El zâmbit doar, ciudat pe fața falsă și a spus:

— Mda. Și-am spus că e cel mai mișto. Chiar sunt nițel invidios.

Pe umărul drept al *pielii* mele era o gravură: *Rick Pimpage*[1]. *Semper Fi, mother-fucker*.

Semnătura aparținea lui Richard Pringle, cel mai dur afurisit care a purtat vreodată o *piele*. Era aceeași *piele* pe care o purtase mai înainte eroul meu.

Chiar atunci s-a auzit un tunet înfundat, dl. Humboldt a plecat tropăind, iar eu l-am privit cum introduce un alt cadet în ciudata și minunata lume a adevăraților Marines spațiali.

A întrebat cine se află în *piele* și a aplicat un ecuson magnetic pe piept. L-a condus pe robotul ce arăta formidabil pe lângă mine și l-a lăsat un timp să se privească în oglindă. Pe ecuson am văzut numele Becky Morrison.

Nu o cunoșteam foarte bine pe Becky. Pare un pic cam prostuță și nici nu vorbește prea mult, dar când mi-a văzut gravura de pe umăr a icnit și mi-a spus:

— Nu se poate! Ești atât de băftos, Jack.

Am zâmbit pentru întâia oară și am observat că unul din incisivi era ciobit, avariat fără îndoială de Richard Pringle în timpul vreunui asalt cutezător asupra teroriștilor sau în cadrul altei acțiuni la fel de exotice. Poate a zdrobit o rebeliune de pe vreo planetă penală? Poate l-a lovit în față vreun șrapnel în timpul unei confruntări cu Scepticii militarizați. Știam că era la fel de plauzibil să se fi împiedicat și căzut, sau s-a lovit cu fața de vreun montant, dar am eliminat din minte asemenea scenarii.

Ar trebui să precizez cine sunt Scepticii. Ei cred că întreaga idee că extratereștrii se vor întoarce pentru a nimici omenirea nu este decât o înșelătorie pusă la cale de guvern pentru a menține poporul sub ascultare. Este o poziție ciudată, dar își are meritele ei. Nici unul dintre noi nu era născut când au sosit așa-zișii extratereștri. Nimeni din cei în viață nu i-a văzut cu proprii ochi, așa că ideea era ușor de respins ca fiind un șiretlic.

Dar, mai târziu, Scepticii au ridicat armele. Au asasinat personal militar aflat pe treptele ierarhice superioare și politicieni. Au aruncat în aer facilități militare terestre. Există unele dovezi că ei sunt cei responsabili pentru pana de energie de la unitatea de criogenare de care aminteam mai sus.

---

[1] Pimpage – termen echivalent cu „*very cool*”.

Nimeni nu înțelegea pe deplin de ce fac ceea ce fac. Credem că vor să răstoarne sistemul despre care ei consideră că ne minte pentru a nu ne abate de la linie, dar până acum ei n-au publicat nici un fel de manifest concret și nici măcar un singur lider nu a ieșit la înaintare. Eu cred că sunt doar duși cu pluta.

Erau o amenințare afurisită și știam că Richard Pringle se infiltrase în trecut în câteva dintre celulele lor; se anunțase la toate buletinele de știri.

M-am uitat în stânga tocmai la timp pentru a vedea cum un costum de Marine spațial cade în picioare cu o bufnitură din cablurile groase de suspensie care-l rețineau. Cablurile detașate se bălăbăneau deasupra capului robotic ca niște vipere ce atacau.

Dl. Humboldt l-a ajutat pe noul venit să se aclimatizeze așa cum o făcuse și cu noi.

Când d-na Salazar și-a anunțat venirea, am știut că toată lumea a trecut cu bine. Încăperea era plină cu Marines cu înfățișare hidoasă dar formidabilă.

Dl. Humboldt a spus:

— Atât timp cât ne aflăm aici toți mi se vor adresa pe numele mic. Billy. D-na Salazar este Samantha. Îi veți spune așa până ne vom întoarce în Tabără.

Toți am dat din cap. Cred că știam deja că numele ei este Samantha, dar acum când trebuia să-i spun așa și când știam cum arată goală, mă simțeam mai apropiat de ea. Mai ales că spusese despre mine că sunt mai curajos decât oricare altul din clasă. În câteva clipe trecuse în ochii mei de la cel mai rău profesor, la favorita mea profesoară.

Faptul acesta, m-a făcut să anticipez că această instruire pe teren va fi neobișnuită.

Căpitanul

Căpitanul Jonathan Hitchcock a intrat în încăperea costumelor-*piele*. Era chipeș pentru vârsta lui, cu barba tunsă îngrijit și cu galoanele bine vizibile. În mâna stângă avea un glob metalic, auriu.

A captat atenția întregii clase și a spus:

— Sunteți niște puști norocoși. Ați ajuns în *piei* de soldați în loc să aveți conștiința închisă în așa ceva – aruncă globul în sus, acesta pluti câteva secunde, apoi pică la loc în mâna sa. Personalul non-militar nu va purta niciodată *piei* așa că îi puteți mulțumi lui Billy Humboldt pentru privilegiu. Este un vechi prieten de-al meu.

Și pentru nimeni nu i-a mulțumit, căpitanul a urlat:

— Mulțumiți-i imediat, sau vă arunc dracului de pe nava mea.

Amenințarea acesta ne-a speriat teribil pe toți. Crezusem că lucrurile vor merge mai bine după tabăra de instrucție, dar căpitanul ne-a dovedit că nu e așa. Ne-am întrecut cu toții să-i mulțumim d-lui Humboldt.

Căpitanul a rânjit ca un demon și a spus:

— Am glumit doar, flăcăi. Haideți să vă fac turul de onoare.

Când am trecut pe lângă el, căpitanul mi-a pus o mână pe umăr. Chiar am simțit apăsarea prin oțel. Mi-a făcut cu ochiul, spunându-mi:

— Știi cine a purtat *pielea* aceasta înaintea ta?

Am dat din cap zâmbind și i-am arătat gravura de pe umăr.

— Dacă alți soldați mi-ar fi stricat pieile în acest fel, i-aș fi pedepsit zdravăn. Dar Richard Pringle nu a fost un soldat obișnuit. Dacă ești norocos, poate că ceva din esența sa a rămas captivă în circuite alături de tine.

Știam că așa ceva nu era posibil, dar am zâmbit aprobator, ca și cum ar fi fost.

Iar căpitanul a adăugat:

— Am auzit că Rick este mai bătrân decât mine, dar deoarece a petrecut atât de mult timp în stază pe când se afla de fapt pe câmpul de luptă, n-a îmbătrânit în același ritm. Cred că le spune fetelor că n-are decât douăzeci și cinci de ani, sau cam așa ceva. Șmecher băftos…

Eu nu-l consideram așa. Toate fotografiile și descrierile sale erau clasificate secrete. M-am hotărât să cercetez faptele sale de început imediat ce ne vom întoarce în tabără.

Turul

Căpitanul ne-a purtat prin toată nava, efectiv prin fiecare colțișor. A trebuit să vedem fiecare dulap de întreținere, dar am încheiat turul în Centrul de Comandă care era uimitor.

— Aici are loc magia, ne spuse căpitanul.

A arătat spre marele monitor de zece metri pe care se vedea negrul spațiului cosmic și a spus:

— În prezent suntem pe orbita unei planete pe care am poreclit-o Pământul Jegos. *Ensign*[2], arată-le planeta.

O tânără și-a mișcat degetul pe un *touch pad* mare până ce imaginea de pe monitor s-a schimbat.

Planeta își merita numele. Avea o atmosferă galben-maronie, opacă cât să lase vederii masele negre de pământ de dedesubt. Chiar arăta ca un pământ jegos.

Cineva a spus:

— În care cuadrant ne aflăm acum?

Căpitanul a dat din cap.

— Aceasta este o informație secretă. Îmi pare rău, dar nu pot divulga locația noastră nimănui, doar celor cu autorizație corespunzătoare. Sunt sigur că înțelegeți.

— Dar nu există nici un pericol. Scepticii nu au resursele de a ajunge în spațiul cosmic.

Căpitanul izbucni în râs.

— Nu ne ținem locația secretă față de aceste *nevăstuici*. Ținem secretul din cauza extratereștrilor.

— Dar nu știm *când* se vor întoarce, sau măcar *dacă* se vor întoarce. Dacă nici n-or să apară în timpul vieții noastre?

Dar căpitanul a întrebat sever:

— Și dacă vor apare?

L-am văzut pe dl. Humboldt uitându-se la ecusonul din pieptul persoanei care a pus toate aceste întrebări. O să primească un frecuș când ne vom întoarce în tabără.

Căpitanul părea vizibil *dezumflat*. Evident, vedea cât de inutilă ar fi munca sa de o viață dacă extratereștrii nu-și vor face apariția. Sute de căpitani și-au obținut galoanele și și-au condus navele, apoi au murit de bătrânețe fără să dea vreodată ochii cu un extraterestru. Toată pregătirea și competența lor a fost în van.

Zâmbi fals, fără veselie, și spuse:

— Cine dorește să ia o navetă de salvare și să facă o tură?

---

[2] Ensign – cel mai mic grad de ofițer.

Am ridicat mâna, așa cum a făcut întreaga clasă.

Zbor

În timp ce-mi așteptam rândul de a ieși în spațiu cu naveta de salvare, l-am văzut pe dl. Humboldt vorbind cu căpitanul. Arătă în direcția mea și am încremenit. Căpitanul păru că se gândește la ceva, apoi a aprobat dând din cap.

Dl. Humboldt a venit către mine și a spus surâzând:

— I-am spus căpitanului că tu ai mai multe ieșiri în spație decât oricare altul din tabără. L-am întrebat dacă are ceva împotrivă să te lase la o ieșire pe-afară cu noua ta *piele*. A zis că-ți permite.

Am zâmbit fericit și l-am întrebat:

— Pot să le fac pe amândouă? Chiar aș vrea să încerc și naveta de salvare.

— Costumul în care te afli este propria ta navetă, fiule. Este echipat cu motoare cu reacție.

— Motoarele reactive nu funcționează chiar atât de bine, *sir*, am spus cu teamă – doar știam că unui instructor i se poate *pune pata* pe mine.

— Ai încredere în mine, Jack. N-ai mai manevrat niciodată ceva asemănător. Ai să fii în regulă.

Am fost condus la compartimentul-sas unde erau parcate navetele de salvare. Era foarte întuneric și foarte liniște până ce ușile exterioare s-au deschis. Mi-am ținut respirația, dar mi-am dat seama imediat că nu trebuie să respir deoarece sunt un super soldat robotic. A fost o constatare stranie.

Picioarele mele metalice s-au fixat ferm pe punte când atmosfera a încercat să mă absoarbă afară. Cred că erau magnetice, dar nu știu sigur.

Humboldt a fost tot timpul lângă mine. A supravegheat ușile care s-a închis, după care cadeții au tropăit către zone mai sigure din *Conquistador*.

Pilotul a rămas așezat, a închis trapa din spatele navetei și a făcut semnul cu degetul mare. Apoi ușile sasului s-au deschis din nou.

L-am auzit pe dl. Humboldt spunând:

— Activează controalele de zbor.

— Nu știu cum să o fac.

— Doar repetă ce am spus eu.

Am spus:

— Activează controalele de zbor, apoi întreaga mea viziune s-a schimbat. Vedeam prin ochii proprii dar în același timp vedeam și șiruri de cifre și alte chestii care defilau în sus și în jos, stânga-dreapta.

Humboldt îmi spuse:

— Ignoră toate indicațiile și cere control manual.

Mă simțeam de parcă îmi venea să plâng.

— Control manual, vă rog.

Picioarele mi s-au strâns singure, apoi mi-am dat seama că plutesc la câțiva centimetri deasupra punții.

— Nu există nici un control efectiv-direct, doar folosește-ți mintea și voința ta va face *pielea* să se miște.

Imediat ce am făcut o încercare, a reacționat și am țâșnit din sas ca un proiectil. Am intrat în panică. Costumul m-a tras afară, în spațiul adânc, iar eu nu eram încă sigur cum se controlează blestemăția asta. Mi-am dorit să mă întorc cu 180^0 și am făcut-o instantaneu. Puteam acum să văd întreaga navă. Era enormă; mult mai mare decât mi-aș fi putut imagina.

Am cerut costumului să mă ducă încet în direcția navei și acesta a făcut ce mi-am dorit. Începeam să mă obișnuiesc cu el. Trebuia doar să formulez clar în mintea mea gândurile-comenzi, iar costumul se conforma. Am vrut să intru imediat în sas, dar am fost puțin cam neglijent și, ceea ce am făcut în schimb, a fost să percutez nava. Pe când treceam prin fața camerelor de luat vederi am făcut câteva tonouri și lupinguri. Îmi imaginam colegii de clasă vorbind săptămâni întregi despre treaba asta, dar apoi am dat-o-n bară rău de tot și m-am apropiat de motoarele reactive ale lui *Conquistador*. N-am ajuns prea aproape încât să mă rănesc sau să-mi avariez costumul, dar reacția mea trebuie să fi părut hilară pentru că panica mea s-a manifestat prin costum care a încercat să mă ducă în multiple direcții, toate în același timp.

Mi-am revenit și mi-am dat seama că inima nu-mi bătea nebunește doar pentru că nu aveam o inimă. Am revenit înapoi în sas și ușile acestuia s-au închis în spatele meu. Humboldt a clătinat din cap, dar a spus doar.

— Ai deprins mișcările mai repede decât o fac majoritatea.

Vorbele lui m-au neliniștit pentru că ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi făcut-o? Dacă nu m-aș fi putut descurca? Acum aș fi plutit liber în vidul cosmic.

Cred că am fost norocos deoarece se pare că nimeni n-a văzut evitarea la mustață a motoarelor navei. Fie asta, fie că nu am arătat chiar atât de prostește pe cât credeam eu, atunci când am reacționat. Habar nu am, dar sunt totuși recunoscător.

Căpitanul era zâmbitor când a vorbit:

— Se manevrează nemaipomenit de ușor, nu-i așa?

— Chiar m-a surprins. De ce nu folosim așa ceva la antrenamente?

N-am mai adăugat că o *piele* ar fi salvat duzini de vieți în perioada șederii mele în Tabăra de Instrucție Avansată-87.

— Sunt prea scumpe. La ultima numărătoare existau doar 1.200 unități. Pur și simplu nu putem irosi nici măcar o unitate.

Totuși, asta era o prostie. Aceste piei doar se prăfuiau în stative înainte de a veni noi.

O sosire neașteptată

Vuietul unei sirene l-a făcut pe căpitan să tresară.

— Asta-i ceva ciudat. Nu mi s-a adus la cunoștință nici o sosire neprogramată.

L-a întrebat pe Humboldt:

— Ai mai programat cadeți să sosească la bord?

Acesta a negat cu o mișcare a capului.

Căpitanul m-a înșfăcat de mână, spunându-mi.

— Urmează-mă!

În timp ce-l urmam sub punte, l-am întrebat:

— Ce 'ntâmplă, *sir*?

— Avem o sosire neautorizată și am nevoie de tine pentru protecție.

Aproape că m-a umflat râsul până ce mi-am amintit că port costumul mecanic al unui Marine.

Am ajuns pe puntea pieilor chiar la timp pentru a vedea cum unul dintre costumele Marine se desprinde din cablurile de susținere și lovește puntea cu o bufnitură. La început păru confuz, dar apoi l-am văzut apropiindu-se cu mâinile ridicate defensiv.

— Verifică comunicațiile, Marine, a spus. Trebuie să primești un semnal de ajutor în următoarele secunde. Suntem atacați. Abia am reușit să scap cu viață.

— Cine ești? l-am întrebat.

— Sunt un tehnician, doctor Bolder, cel care v-a trimis aici. Purtam un halat de laborator.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrerupt căpitanul.

— În Tabăra de Instrucție s-a infiltrat inamicul.

— Cine? Care inamic?

Unii oameni îi numeau *Inamici* pe extratereștri.

— Nu, au fost Scepticii. I-au ucis pe toți cadeții și echipa tehnică. Aproape că m-au terminat și pe mine.

L-am înșfăcat de gât și l-am întrebat:

— Cine mai poate opera teleportorul?

— Doar eu, a spus, fața-i din plastic reflectând confuzie maximă.

— Păi atunci de ce ești aici? Trebuia să rămâi acolo ca să ajuți cât mai mulți să vină aici.

— Laș nenorocit, a adăugat căpitanul. Acum, pentru că tu ești aici, ei toți sunt blocați acolo.

— Nu înțelegi, căpitane. Toți sunt morți.

Trădător

— Spune-mi că ai dezactivat link-ul cu către nava mea, spuse căpitanul.

— N-am putut. Trebuia să ajung aici, iar facă aș fi tăiat link-ul, aș fi rămas acolo, cu ucigașii aceia.

— Bine. O putem face de aici.

A scos din buzunar un dispozitiv miniatural și a apăsat pe un buton. Semăna cu un fel de radio primitiv. Deschise gura să spună ceva, dar s-a auzit un pocnet puternic și capul i-a dispărut. Trupul decapitat a lovit puntea cu o bufnitură ușoară. Am încercat să șterg sângele căpitanului de pe vizorul meu, dar era o mișcare dificilă pentru mâinile mele supradimensionate.

Tehnicianul a strigat în timp ce se lupta să șteargă petele de sânge de pe el cu niște mișcări ce ar fi stârnit râsul – dat fiind că costumul fusese proiectat să înlesnească măcelărirea inamicului – dar, în aceste circumstanțe, nu era deloc.

M-am întors la timp pentru a vedea țeava unei arme laser din mâinile unui Marine spațial ațintită asupra pieptului meu. Am încremenit, cuprins de confuzie, așteptând să fiu ucis.

Dar când am văzut ecusonul de pe *piele*, am fost și mai confuz. Scria *Samantha Salazar*. Păși în interiorul compartimentului și închise ușa în urma sa.

— Nu mișcă nimeni și nici unul să nu scoată măcar o vorbuliță; așa poate că o să supraviețuiți.

— OK, a spus tehnicianul, dar ea l-a împușcat în cap. Acesta a căzut pe spate, iar podeaua a vibrat datorită impactului.

— Ți-am spus să nu scoți o vorbă, nenorocitule, a murmurat d-na Salazar.

M-am holbat la ea, dar pentru că nu avea ochi umani, era imposibil de văzut ce gândește. Mi-a făcut semn să mă lipesc de perete și – în timp ce mă ațintea cu arma ținută într-o mână – s-a dus lângă celelalte *piei* nefolosite. Iar ns-a auzit o bufnitură când una dintre ele s-a desprins din suporți și a căzut pe punte. *Pielea* s-a uitat la ea, apoi la ecuson și a zâmbit.

— Sunt Bosley, a spus cu o voce de bărbat. Ceilalți vin imediat în urma mea. Care-i situația de aici?

— Încă nu am acționat. Am preferat să vă aștept pe voi să ajungeți aici mai întâi.

Bosley se apropie de trupul decapitat al căpitanului, s-a aplecat și a pipăit galoanele de pe umerii însângerați.

— Acesta e un început bun.

O altă bufnitură și un alt Marine a apărut. Apoi s-a întâmplat iar și iar, până ce am fost înconjurat de opt super-soldați.

Unul dintre ei a întrebat-o:

— Ar trebui să ne îngrijorăm din cauza acestor copii? Am fi depășiți numeric dacă se hotărăsc să lupte.

D-na Salazar s-a apropiat de fiecare soldat, și le-a umblat sub vizoare. A pipăit puțin și a scos de la fiecare ceva mic și pătrat. Le-a zdrobit pe podea, apoi spuse:

— Acum nu avem de ce să ne facem griji din cauza acestor puști. Nu avem decât să inițiem comanda de oprire totală de la costume și toate vor deveni nefuncționale.

Apoi a scos și de la costumul ei acea piesă minusculă.

Am vrut și eu să-mi ridic vizorul, dar eram sigur că acea mișcare ar fi fost ultima.

Toți ochii s-au întors spre mine, iar d-na Salazar a spus:

— Lăsați-l cu Bosley. Ceilalți veniți cu mine. Acoperiți-mă până ce îi dezactivez pe toți. După aceea, acționați cum doriți.

Bosley

Bosley era un nenorocit. A chicotit tot timpul, numindu-mă *copilaș*.

— Mă întreb cum ai să te simți? Ce vei simți când corpul tău real va muri, iar cel mecanic nu va mai răspunde la comenzi? Probabil va fi un adevărat iad, nu-i așa, băi țâcă? Va fi ca și cum ai fost îngropat de viu, sau în comă, dar conștient de ce se întâmplă.

Am rămas tăcut până ce a urlat:

— Răspunde-mi, avortonule.

— Sunt destul de speriat.

— Bine, atunci poate că nu ar fi trebuit să te hotărăști să devii parte a mașinăriei militare. Ai o problemă. Tu și cei ca tine. Iar eu sunt soluția. Există copii care mor de foame în timp ce guvernele lumii ne risipesc banii pe un ipotetic război ce nu va veni niciodată.

— N-am avut de ales. Sunt orfan. Majoritatea dintre noi ajung în 87. Suntem născuți pentru asta.

Dacă am crezut că asta-l va înmuia, m-am înșelat.

— Asta-i o scuză de rahat. Dacă ai fi dorit să nu ai nimic de-a face cu militarizarea, te-ai fi putut sinucide lansându-te în vidul cosmic. Ai fi devenit un martir și un erou pentru cei mulți. Acum ai să suferi și ai să mori ca un câine.

Din această clipă am început să mă gândesc la un plan de atac pentru că eram aproape sigur că nu voi ieși din această situație fără să fac nimic.

Înainte de a apuca să fac ceva, am auzit o voce slabă din aparatul de la costumul lui Bosley. Și-a pus degetul în urechea metalică și a spus:

— Ai spus că ai inițiat deja comanda de oprire totală? Când?

Apoi a dat din cap și s-a holbat la mine.

— Aaha…

Mi-am dat seama că costumul meu ar fi trebuit să rămână țeapăn dacă manevra de oprire totală ar fi fost inițiată, așa că n-am făcut nici o mișcare. Am rămas nemișcat când Bosley s-a apropiat. Din fericire, nu trebuia să respir în această *piele*. Ar fi trebuit să mă gândesc de ce al meu continua să funcționeze, dar mintea mea funcționa supraturată.

Fața falsă a lui Bosley s-a apropiat atât de mult de a mea încât nasurile ni s-au atins. Eu am rămas țeapăn ca o statuie.

S-a dat un pas înapoi și a spus:

— La revedere, puștiule. Dacă mă mai poți auzi, vreau doar să-ți spun că te vei alege cu ceea ce am pregătit pentru tine.

Atunci l-am lovit cu toată puterea în stomac, Costumul s-a îndoit datorită impactului și, înfricoșat, a făcut un pas înapoi.

Înainte de a putea reacționa, am comandat rapid costumului meu:

— Activează comenzile de zbor. Control manual.

Și costumul meu s-a ridicat în aer. Am vrut să se rotească astfel încât corpul să-mi ajungă paralel cu pământul, iar apoi m-am rotit, iar motoarele picioarelor mele au ajuns direct în fața lui Bosley. Am activat puterea maximă și costumul lui s-a prăbușit grămadă la podea. Capul i se transformase într-un boț de ceară topită. M-am ridicat rapid.

Nu mai ucisesem niciodată până acum și eram destul de zguduit, dar m-am străduit să depășesc momentul. Erau prea multe de făcut, iar eu habar nu aveam ce anume. Trebuia să încerc să-i elimin pe Sceptici unul câte unul, discret? Trebuia să preiau controlul și să trimit un semnal de ajutor? Trebuia să încerc să rescriu comenzile de oprire totală pentru a-i elibera pe cadeți?

Ușa către compartimentul *pieilor* s-a deschis și mi-am dat seama că am gândit prea mult. Ar fi trebuit să acționez. Dar, în loc să se întoarcă unul dintre Sceptici, am văzut costumul d-lui Humboldt în cadrul ușii.

— Grăbește-te, Jack. Trebuie să acționăm rapid. Am impresia că javra aia pune la cale ceva.

— De ce nu ești imobilizat?

— Cine o fi purtat costumul meu mai înainte a fost destul de priceput ca să neutralizeze circuitul de dezactivare. Cred că Rick Pringle a făcut la fel la al tău atunci când l-a purtat.

Apoi a văzut cadavrul decapitat al căpitanului și a rămas nemișcat.

— Ea a făcut asta?

Da, și tot ea l-a ucis și pe tehnicianul care a venit mai înainte.

— Trebuie să o oprim.

— Acum nu mai e doar ea. Sunt șapte dintre ei la bord și toți poartă *piei*.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să alertăm echipajul în legătură cu situația. Ei cred că costumele sunt defecte și de aceea au încetat să funcționeze. Și eu sperasem același lucru.

— OK.

Rick și Peggy

Nici măcar n-am ieșit din compartimentul *pieilor* și planurile noastre au fost schimbate. Două costume s-au desprins din cablurile de suport. Dar n-au rămas nemișcate precum niște idioți. S-au îndreptat cu repeziciune spre mine și dl. Humboldt.

Unul dintre ele m-a înhățat de gât și m-a împins la perete. Celălalt l-a prins în brațe pe instructor și l-a ridicat în aer.

Cel ce mă imobilizase pe mine mi-a cerut:

— Identifică-te.

— Sunt Jack Peterson, cadet din 87, sunt aici pentru instrucție pe teren.

Eram foarte înspăimântat. Tipul ăsta părea a fi o veritabilă mașină de ucis.

Celălalt, care-l ținea pe Humboldt avea o voce de femeie.

— Acum tu, i-a spus.

— Billy Humboldt. Sunt instructorul de luptă al lui Jack. Specializat în interogările din câmpul de luptă.

I-a dat drumul pe podea ca unei greutăți de plumb. Apoi fata s-a aplecat peste el și i-a inspectat costumul.

— Hei, acesta este vechiul meu costum.

Tipul care mă ținea strâns, m-a întors cu umărul spre el.

— Tipul ăsta îl poartă pe al meu. *Shit*! Aș fi vrut să putem face schimb. Costumul este în întregime *upgrade*.

— Au activat procedura de oprire totală, am spus.

— Scoate circuitul de dezactivare imediat, a spus grăbit.

Și-au deschis unul altuia vizoarele și și-au scos dispozitivele.

— Eu sunt Rick și ea este Peggy. Spuneți-ne totul.

Nu-mi venea să cred că mă aflu în fața eroului meu, eroul întregii lumi. Numele lui era un fel de mascotă, un slogan de război, un strigăt de luptă. Aș fi vrut să-i cer un autograf.

Ascunzătoarea

După ce le-am povestit ce s-a întâmplat, am aflat că cineva de la Tabăra de Instrucție-87 a transmis un semnal de ajutor după ce au fost atacați. Conținea și un raport detaliat asupra a tot ce făcuseră invadatorii, inclusiv teleportarea lor la bordul navei *Conquistador*. O navă din apropiere a recepționat semnalul, iar Rick și Peggy au fost trimiși imediat în ajutorul nostru.

Peggy s-a apropiat de un panou și l-a lovit cu pumnul ei de metal până ce acesta a glisat spre interior. Înăuntru se afla un arsenal.

— Exact așa cum l-am lăsat, a spus Rick.

Ei făcuseră această ascunzătoare cu arme, tocmai în vederea unei astfel de situații în care ar fi avut nevoie de ele. M-am întrebat dacă fiecare dintre compartimentele cu *piei* de pe toate navele existau asemenea ascunzători cu armament, plasate acolo de acești foarte zeloși Marines spațiali.

Partea lașă din mine a sperat că Rick și Peggy ne vor spune să ne adăpostim într-un loc sigur, în timp ce ei se vor ocupa de rezolvarea situației, dar n-am avut eu norocul ăsta.

Când Rick mi-a spus să-i asigur spatele, am știut că în curând voi avea parte de o moarte oribilă.

Caută și Distruge

Ne-a condus afară din compartimentul *pieilor*, de-a lungul coridoarelor. La fiecare colț, sărea și cerceta cu arma pregătită precum un nebun. Nu știu ce fel de antrenament avea, pentru că aceasta era exact ceea ce la antrenamente ni se spunea să nu

facem. Peggy își rotea ochii falși de fiecare dată când el făcea așa ceva.

Imediat ce se convingea că holurile de pe un nivel erau libere, urcam pe puntea superioară.

La un moment dat am auzit sunete de plânsete și rugăminți. Secundul navei se afla în genunchi. Dar nu el era cel ce plângea. De fapt avea un aer disprețuitor, sfidător chiar. Femeile din echipajul navei erau cele ce plângeau rugându-se de Samantha să-i cruțe viața secundului (sper ca într-o bună zi să fiu și eu atât de chipeș și popular încât femeile să plângă rugându-se pentru salvarea mea, dar mă îndoiesc că așa ceva se va întâmpla vreodată).

Samantha i se adresă unuia dintre oamenii săi:

— Adu-l pe Bosley aici. Ce dracu face blegu' ăla?

Apoi îndreptă arma spre capul secundului spunând:

— Dă-mi codurile de autorizare ale navei.

El își întoarse doar ochii către ea, privind-o insolent. Aceasta a înfuriat-o și a început să apese pe trăgaci, când Rick a pășit în mijlocul Centrului de Comandă spunând tare:

— Cine vrea să fie primul care moare de mâna lui Rick Pimpage?

Și pentru că în Centru s-a lăsat liniștea, a adăugat:

— Bine, am să aleg eu, și a început să tragă.

A doborât doi sceptici înainte ca cineva să reacționeze. Trupurile lor au fost spulberate de focurile de armă. Rick avea un aer impetuos, continuând să tragă de la șold pe măsură ce înainta.

Samantha și-a ridicat arma în direcția lui, dar Peggy a placat-o din spate înainte ca aceasta să aibă timp să tragă. Într-un vârtej de mișcări, Samantha a fost imobilizată cu un fel de cablu de oțel cu care a fost legată. Arma i-a fost îndepărtată, ajungând lângă locul unde stăteam eu și cu Humboldt.

Secundul a sărit în picioare și s-a adăpostit rapid.

Când Peggy a terminat să o lege pe Samantha, s-a ridicat să supravegheze carnagiul din Centru. Rick umpluse sala de resturi, dar tot mai erau încă doi ticăloși care trăgeau aiurea.

Mi-am ridicat arma-laser și l-am ochit pe unul dintre ei, dar dl. Humboldt mi-a pus o mână pe umăr șoptind:

— Lasă-i pe experți să o facă.

Peggy a tras trei focuri și l-a doborât pe unul dintre ei. Ultimul și-a aruncat arma și s-a predat.

Peggy i-a legat mâinile cu mai multă atenție acum când nu mai exista nici o amenințare directă.

A urmat o liniște totală, pentru care am fost recunoscător. De fapt, concluzia clară era că Rick și Peggy au ieșit victorioși.

Dar când Samantha a fost ridicată în picioare, am știut că suntem terminați. Ținea în mână un dispozitiv EMP[3] de mărimea unui pumn, iar noi știam ce înseamnă asta. Asta însemna că dacă ea va muri, vom muri și noi, toți. Un dispozitiv EMP atât de mic probabil că n-ar reuși să neutralizeze toate sistemele navei, dar sigur ne-ar *termina* costumele noastre. Ceea ce ar avea drept consecință moartea conștiinței noastre. Aceasta este exact același lucru cu moartea.

Mintea mea a început să lucreze febril. De unde a scos arma aceasta? Cum dracu a reușit să obțină un EMP? Trebuie să se fi aflat deja aici, pentru că nu poți lua nimic cu tine în timpul teleportării.

Nu avea nici un sens.

Omul din interior

Totul s-a clarificat atunci când un tânăr a înaintat și a luat EMP de la Samantha. Noi toți încă mai stăteam nemișcați, sperând că situația s-a terminat atât de ușor, dar ne-am înșelat. Nu a dezarmat-o. I-a tăiat legăturile de la mâini ca și cum n-ar fi fost nici o chestie deosebită.

Odată eliberată, Samantha s-a apropiat de mine și mi-a venit să țip, dar ea doar și-a luat arma de jos, de lângă picioarele mele. Apoi a tăiat legăturile fiecăruia dintre camarazii săi Sceptici.

Apoi se întoarse spre Rick.

— Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa arma jos.

— Dar nu ești, așa că taci dracului din gură.

Ea a zâmbit doar și l-a ignorat. Se duse la tânărul care o eliberase și a luat EMP de la el. Apoi l-a sărutat pe gură, spunându-i:

---

[3] EMP - electromagnetic pulse – este o descărcare scurtă, dar intensă, de energie electromagnetică – interferența cu echipamentul electronic provoacă avarierea cestora.

— Mulțumesc, scumpule.

Tipul a zâmbit ca un amorez lunatic, până ce ea a ridicat arma spre el. Expresia feței sale a devenit de nedescris, dar probabil că a înmuiat inima ei virtuală pentru că a coborât arma și, în schimb, a cerut camaradului ei să îl lege.

Spuse ca pe un fel de explicație:

— Te-am folosit, dar acum nu mai am nevoie de tine. Nu mă aștept să înțelegi, dar sper să apreciezi faptul că ți-am crutat viața.

Speram că tipul va striga la ea, ceva de genul *fuck you* sau *heartless bitch*, dar n-a făcut decât să plângă cu capul în piept.

Samantha l-a așezat cu blândețe într-un scaun pentru echipaj, în timp ce el murmura ceva către sine însuși, apoi s-a întors iar cu fața spre noi.

A jonglat cu dispozitivul EMP în aer.

— Eu sunt gata să mor pentru cauza mea, dar voi sunteți?

— Dovedește, a îndemnat-o Rick, însă Peggy l-a întrerupt.

— Taci, amice. Ne are la mână.

— Bine, cucoană, spune ce dracu vrei?

— Vreau să predați armele. Dacă sunteți norocoși, vă las să plecați înainte de a dezactiva receptorul de cuante, ca să mă asigur că nu vă veți reîntoarce pe navă într-unul dintre aceste costume.

— Nu, proasto, a întrerupt-o Peggy. Ce vrei?

— În final, vreau această navă.

— De ce.

— Dacă vă spun, nu vă mai pot lăsa în viață. Sunteți siguri că vreți să vă răspund?

— Neh, nu-mi pasă.

— Așa gândeam și eu. Acum, aruncați armele, și voi jack și Billy – vă văd acolo.

Mi-am lăsat primul arma să cadă ceea ce n-ar fi fost rușinos, doar că imediat ce am făcut-o Rick a spus:

— Ai să-mi iei arma doar dacă mă omori mai întâi.

În tăcere și cu mișcări lente, m-am aplecat și mi-am recuperat arma. Samantha m-a văzut și a zâmbit strâmb.

Înainte ca situația să devină fără ieșire, totul s-a dus dracului. Luminile navei s-au stins, iar generatorul gravitațional a cedat. Am început să plutesc chiar deasupra punții, apoi am fost trântit la pământ atât de tare, de era să fiu lungit pe jos.

Ce mama dracu' se-ntâmplă?

Una dintre membrele echipajului se afla la consola ei și cerceta spațiul din jurul navei.

Pe fondul planetei se vedea o navă spațială mică, cu un aspect ciudat. Părea a fi un design extraterestru.

Toți au uitat de Sceptici și de dispozitivul EMP. Se schimbase jocul.

— Toată lumea pe punte. Pregătiți-vă pentru atac, a răcnit secundul.

ACE 2

ACE 2
ADAM MOON

Căpitanul Wilkomen

Samantha Salazar strâns și mai tare dispozitivul EMP atunci când nava a intrat în câmpul vizual. Acest fapt m-a înfricoșat rău.

Noul căpitan al lui *Conquistador* a emis primul său ordin:

— Pregătirea pentru atac.

Pe ecusonul său scria Jerry Wilkomen, secundul navei. Sângele și creierii vechiului căpitan îmi mai murdăreau încă fața. Acesta era motivul pentru care aveam un nou căpitan.

Echipajul era bine instruit. Au pășit peste recent distrusul costum de Marine și și-au ocupat posturile.

Din fericire, sistemele navei păreau să fi revenit online.

D-na Salazar era atât de hipnotizată de imaginea de pe monitor încât Rick Pringle pur și simplu s-a apropiat de ea și i-a smuls dispozitivul EMP din mână. Cu întârziere, ea a încercat să se împotrivească. Rick l-a lăsat să cadă pe podea și l-a zdrobit cu piciorul metalic enorm.

Dl. Humboldt, instructorul meu pentru tehnici de interogatoriu, mi-a pus o mână pe umăr, spunându-mi:

— Lasă-i pe ei să-și facă griji în legătură cu nava extraterestră. Noi trebuie să dezactivăm circuitele de oprire totală și să-i eliberăm pe cadeți. Suntem terminați dacă nava aceea ne atacă, iar toate costumele noastre *mech* sunt țepene.

Am dat absent din cap. Nu prea voiam să-mi iau ochii de pe monitor, dar n-am avut niciodată tupeul să le trântesc câte o replică dură instructorilor mei, ca să mă lase în pace.

Camarazilor mei le vor pica plombele când vor afla că Rick Pringle se află aici, cu noi. El era cel mai dur dintre cei duri. Era simbolul viu al forței umane.

Pe când noi părăseam Centrul de Comandă, Rick și Peggy erau preocupați să o imobilizeze pe d-na Salazar și pe singurul ei coechipier rămas.

Căpitanul a spus ceva precum *scanați-le nava. Vedeți dacă putem prelua controlul sistemelor lor*, iar două duzini de costume *mech* continuau să rămână inerte datorită opririi totale. Persoana desemnată de obicei să se ocupe de acest lucru era împrăștiată pe perete de un fel de armă energetică pe care d-na Salazar o folosise

asupra sa. Dl. Humboldt a reactivat circuitul, apoi ne-am întors în Centrul de Comandă.

Rick îi explica noului căpitan că a trebuit să se teleporteze neanunțat la bordul navei. Dacă nu proceda așa, exista riscul ca să vină și mai mulți sabotori din tabăra aflată pe orbita lui Marte.

D-na Salazar a rânjit disprețuitor, iar Peggy a plesnit-o atât de tare peste fața falsă din plastic, încât i-a rupt nasul. A izbucnit într-un râs drăcesc l-a zdrobit cu imensul ei picior metalic, dar d-na Salazar nu i-a dat nici o atenție.

Costumele mecanice ale cadeților erau din nou mobile. Din fericire, fiecare avea câte un ecuson magnetic cu numele lor prins pe piept, altfel n-aș fi putut ști care/cine e.

Căpitanul i se adresă lui Rick:

— Am nevoie să mențin link-ul cu Tabăra 87 deschis suficient de mult timp pentru ca să-i trimit pe tinerii aceștia de aici. Am nevoie de soldați în aceste costume, nu de puștani.

Rick a clătinat din capul cât un monolit.

Dacă în Tabăra 87 încă mai sunt Sceptici, atunci îi trimiteți pe puști la moarte.

— Nu contează. Ne confruntăm cu o problemă mai importanță decât viețile a două duzini de puștani. Am nevoie de luptători cu experiență.

Rick a izbit cu pumnul în consola căpitanului, suficient de tare pentru a-i reține întreaga atenție.

— Am dreptul să preiau comanda aceste nave. Știi cine sunt. Știi că am să o fac. Tinerii rămân la bordul navei.

Căpitanul dădu din cap cu tristețe.

— Dacă această navă aparține *Inamicilor*, decizia ta ar putea duce la pierderea unor vieți.

— Pot trăi cu această povară. Vă mulțumesc că sunteți rezonabil. Oricum, aș fi un căpitan teribil de nepotrivit.

Inamici – așa îi numeau unii oameni pe extratereștrii care au vizitat Pământul în urmă cu două sute de ani. Dar mica navă de pe monitor nu prea inspira groază sau respect rezultat din teamă. Dacă acesta era *Inamicul*, în mod sigur l-am fi putut spulbera.

Apoi, căpitanul se adresă echipajului.

— Am reușit să intrăm în sistemele lor?

Nimeni nu a scos o vorbă, iar tăcerea a fost întreruptă doar de staticul din marile difuzoare.

— Poate că mă înșel, dar mi se pare că *ei* au intrat în sistemele noastre, spuse un *ensign*.

O voce ciudată, guturală se auzi din difuzoare. Vorbea în engleză, dar vocea era mult prea ștearsă și monotonă, lipsită de inflexiuni și emoții.

— Salutări, navă străină.

— Poți deschide un canal pentru răspuns? l-a întrebat căpitanul pe *ensign*.

— Nu este necesar, a intervenit vocea. Canalul acesta este bidirecțional.

— Ce căutați aici?

— Am fugit de pe planeta noastră. Aceasta este o navă-colonie aflată în căutarea unei lumi noi.

— Ce s-a întâmplat pe planeta voastră natală?

— Tulburări civile și războaie.

— Aș dori să vin la bordul navei voastre. Se poate aranja o vizită?

— Ne pare rău, dar nu e posibil.

Căpitanul păru că nu mai are nici o idee. Rick Pringle a intervenit cu voce tare:

— Voi veni eu la bordul navei voastre. Veți încerca să mă opriți?

A urmat o tăcere prelungită, dar în cele din urmă extratereștrii au răspuns.

— Nu vrem să vă provocăm nici un neajuns. Suntem o rasă pașnică, aflată în căutarea unui nou început. Vă rugăm să nu veniți la bord.

— Vin, a spus Rick. Mă aflu într-un costum metalic, nu vă neliniștiți. De fapt sunt o ființă humanoidă de pe o planetă numită Pământ. Deschideți un sas pentru mine.

Staticul a încetat deoarece legătura a fost întreruptă. Nava extraterestră a virat cu 180^0 și și-a activat motoarele, dispărând din câmpul vizual.

— Vreau direcția și viteza acestei nave, a strigat căpitanul.

Unul dintre ofițerii navigatori a început să spună:

— Direcția către…, dar căpitanul l-a întrerupt.

— Introdu doar numerele și începe urmărirea.

Conquistador a început să vireze.

Captura

Nu știu ce amărât de sistem de propulsie utiliza nava extraterestră, dar n-a avut nici o șansă să scape de noi. Am ajuns-o din urmă, ne-am sincronizat viteza și căpitanul a ordonat extinderea brațului magnetic. Imediat după capturare, a tras-o într-o cală unde erau ținute navetele de salvare.

Se afla înăuntru când am sosit noi în hangarul imens.

— Trebuie să ne mișcăm rapid. Dacă deschid focul cu armele, aici, înăuntru, am dat de dracu, spuse Rick.

Peggy lucra deja frenetic cu jetul de plasmă încercând să ne deschidă o cale de acces prin coca navei, în timp ce Rick fremăta de nerăbdare.

Pentru că eu doar chibițam, simțeam un sentiment de milă pentru amărâții de extratereștri din interior. Nu ne făcuseră nimic. Dar ne-au dat motiv să fim suspicioși, iar asta era de ajuns. După câte știam noi, *Inamicii* s-ar fi putut afla în interiorul acestei *tinichele*, deși era mai puțin probabil dat fiind faptul că nu ne-au atacat și nici nu se părea că ar putea supraviețui nici măcar unei singure lovituri directe chiar dintr-o armă ușoară. Dar trebuia să ne asigurăm.

Peggy a făcut un pas înapoi și a lovit cu piciorul în laterala navei. O porțiune circulară de circa un metru de metal solid a căzut spre interior, zăngănind pe podea. Ea a dispărut în interior, abia reușind să-și strecoare imensul fizic robotic prin deschizătură. Rick m-a înhățat de umăr, spunându-mi:

— Vino și tu, puștiule.

M-am gândit că treaba asta era o aiureală. Nu eram singurul cadet aflat într-o *piele*. Deci, de ce eu? Pe de altă parte, trebuie să recunosc că mă simțeam a fi destul de special fiind ales să-i dau o mână de ajutor idolului meu.

Trecu și el prin deschizătură, iar eu l-am urmat. În timp ce înainta a lăsat să cadă din loc în loc pe podea niște baghete chimic-luminoase. Eu am activat micile proiectoare de pe umeri, după ce l-am văzut pe el făcând-o.

Nava era mică la interior, acesta fiind structurat astfel: centrul era înconjurat de un perete aflat cam la un metru și jumătate de coca exterioară, ce formau un coridor îngust care probabil că era și un fel de cocă interioară de protecție pentru cazul când ceda cea exterioară. Am mers pe coridor în jurul

perimetrului centrului navei până ce ne-am dat seama că am parcurs un cerc complet. Când am ajuns din nou la ea, Peggy deja tăia o cale de acces prin perete către sanctuarul interior. Încă o dată, a izbit decupajul cu toată puterea și s-a dat deoparte pentru ca Rick să poată arunca o scurtă privire.

Apoi și-a retras capul spunând cu tristețe în voce:

— Liber.

Eu am intrat ultimul. Ceea ce am văzut era o mic pupitru de comandă, cu niște console ciudate și fotolii, toate având un design specific anatomiei extratereștrilor.

Trei dintre aceștia erau așezați în fotolii, cu capetele prăbușite peste console, evident morți de curând.

Rick a ridicat bărbia unuia dintre ei cu țeava armei și a strigat:

— Oh, *fuck*! Oh, *shit*! Sunt *Inamicii*.

Peggy a tras un foc în ceafa extraterestrului mort aflat cel mai aproape de ea, iar Rick l-a spulberat pe al lui. Ca să nu rămân mai prejos, instinctiv mi-am pus arma la tâmpla extraterestrului rămas, am închis strâns ochii și am apăsat pe trăgaci. Nu mi-a făcut nici o plăcere. Faptele au fost aproape nebunești. Eram atât de programați să ucidem la prima vedere, încât nici unul dintre noi nu a apreciat cu adevărat cât de barbară a fost acțiunea noastră.

Inamicii erau ușor de recunoscut pentru că semănau aproape exact cu felul în care au fost portretizați de Hollywood timp de sute de ani. Erau înalți și supli, cu gâturi lungi și subțiri. Aveau fețe oval-alungite cu ochi mari, doar că în realitate ochii lor nu erau în întregime negri-opaci, ci de un verde-smarald. Iar în locul pielii albe, mate, ca cea din filme, a lor era solzoasă și neagră ca a unei șopârle. Nu aveau păr și erau complet goi. Era imposibil de observat dacă erau masculi și femele. Poate că *inamicii* nici nu erau sexuați, ci doar androgini. Cred că deocamdată nu aveam destule informații pentru a decide într-un fel sau altul.

Un zgomot confuz a venit din colțul îndepărtat al compartimentului de comandă. Era întunecat acolo, dar când Rick s-a întors cu fața și a mărit intensitatea proiectoarelor, am văzut unul dintre *inamici* manevrând aparatura de pe consolă.

Rick s-a repezit spre extraterestru și l-a înșfăcat de gât. L-a îmbrâncit pe lângă mine, iar Peggy l-a împins în fotoliul gol.

Extraterestrul s-a uitat la corpurile prăbușite ale camarazilor săi și a șuierat la noi.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Gâtul lui s-a mișcat, gura lipsită de buze s-a deschis, dar vocea a fost generată de navă, nu de el. Iar nava ne-a spus:

— Ați ajuns prea târziu. Am distrus computerul navei, așa încât nu-i veți putea recupera secretele.

Pentru că sunt un prost, abia atunci mi-am dat seama că nava traducea pentru noi vorbele tăcute ale extraterestrului. Apoi computerul a continuat:

— Mi-am jertfit viața pentru toți Bleeders.

Degetele lungi ca niște șerpi au pus ceva în gură. A înghițit – ce-o fi fost – și a murit sub ochii noștri.

— Blestemata de otravă, a mormăit Peggy.

Rick i-a aplicat o „castană" în cap, doar ca să se asigure că nu e un șiretlic, apoi spuse:

— Aflați ce a făcut navei. Avem nevoie de informații, oameni buni.

Habar nu aveam ce caut, dar m-am gândit că fac bine. Era o cutie mare cam cât o pâine, așezată pe consola din spate. Când am iluminat zona, am observat cam o duzină de fire ce ieșeau din ea și făceau legătura cu restul consolei. Când i-am arătat-o lui Rick, în loc să se gândească ce rol are și care ar fi modul potrivit de a o decupla, el doar a smuls-o rupându-i firele.

Dar era doar un accesoriu și am fost siguri că fusese atașată de curând.

Ne-am petrecut zece minute încercând să studiem nava. Dar n-am priceput nimic. N-am putut să o facem să ne răspundă. Extraterestrul a avut dreptate; distrugerea nu mai putea fi reparată. Dar timpul era de partea noastră. Puteam studia aparatura, chiar dacă ar fi durat câțiva ani. Până la urmă, tot i-am fi aflat secretele.

Am scos cu grijă trupurile extratereștrilor afară din mica navă și le-am așezat pe puntea hangarului. Rick le-a cerut la trei cadeți, care se învârteau pe-acolo, să o aducă pe Samantha Salazar, iar ei s-au conformat.

Când ea a sosit în hangar, expresia chipului ei de plastic era neprețuită. Era o expresie care apare doar atunci când întreaga ta rațiune de a fi este dată peste cap.

Rick a izbucnit în râs.

— Mai ești Sceptică, proasto?
Ea a negat dând din cap. Dacă n-ar fi fost un robot, eram convins că ar fi plâns.
Credința sa cum că amenințarea extratereștrilor era doar o înșelăciune, susținută de cei ce ar fi vrut să ne domine prin frică pe noi ceilalți, a determinat-o să comită multiple crime. Iar acum vedea pe viu greșeala căii pe care o luase.
Era vizibil debusolată când cadeții au escortat-o înapoi.
— Spune-i căpitanului să ne ia dracului de aici, îmi ordonă Rick. Nu știm dacă acești Bleeders au transmis vreun semnal de ajutor. N-avem nici un interes să mai fim pe-aici când va sosi „cavaleria”.
Peggy își clătină capul gânditoare.
— Nu știu, Rick. Tipii aceștia n-au opus nici o rezistență. Asta mă face să mă întreb dacă acești Bleeders sunt cu adevărat periculoși.
— Știu. Dar nava asta prăpădită n-ar fi avut nici o șansă împotriva lui *Conquistador*. Nu-i de mirare că au fugit sau că s-au sinucis când i-am capturat. Dar cine știe ce fel de Armada au totuși la dispoziție. Pur și simplu nu ne putem permite să riscăm.
— Ai dreptate. Hai să-i ducem la infirmerie ca să fie studiați.
Apoi a adăugat pentru mine.
— Cere-i căpitanului să trimită niște băieți de la tehnic ca să verifice nava.
Am plecat spre Centrul de Comandă simțind că mi se învârte capul. Camarazii mei se uitau la mine de parcă aș fi fost și eu un extraterestru.

Warp

Căpitanul a activat generatorul warp. La orele de cursuri teoretice nu prea am dat atenție subiectului, așa că acum habar n-aveam dacă trebuie să fiu îngrijorat sau nu când a dat ordinul, dar câțiva dintre camarazi au început să șușotească între ei; probabil că nu era o tehnologie bine verificată în practică, sau poate era inerent periculoasă. Nu știam și nici nu-mi păsa. E un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar noi trebuia să plecăm dracului de acolo.

Sper că tehnicienii făceau ceva progrese pentru că dacă vreo baliză a fost activată la bordul navei Bleeder, și care continua să transmită, atunci nu exista cu adevărat o cale de scăpare decât dacă am fi evacuat nava din hangar. Și nu puteam sub nici un motiv să facem așa ceva. Nava *Inamică* era un simbol al speranței. Ne permitea să aruncăm o privire în inima dușmanului nostru. Și ar putea să ne ofere un avantaj tactic la vremea când *Inamicii* se vor întoarce pentru a eradica omenirea, așa cum promiseseră că vor face.

Autopsia

În loc să-mi fac griji în legătură cu lucruri în privința cărora nu puteam face nimic, am coborât sub punte, la infirmerie. Am observat că d-na Salazar și camaradul ei sabotor au fost închiși într-un compartiment gol. Am simțit nevoia să deschid ușa și să fac mișto de ei, dar am rezistat ispitei.

Patru cadavre extraterestre erau aliniate ca la o expoziție de curiozități. Peggy îl supraveghea pe doctorul care executa autopsia unuia dintre ei, iar Rick era nerăbdător. Era evident că ceastă lipsă de acțiune nu-i face deloc plăcere.

— Aici sunt doar patru, deci au mințit când spuneau că sunt o navă-colonie. Patru oameni nu înseamnă o colonie.

— Ne-au mințit pentru că, probabil, se temeau de noi, a replicat Peggy.

Dar Rick a început să se agite din nou, de data aceasta mult mai furios.

Mă aflam cam de cinci minute în infirmerie, când dl. Humboldt a venit după mine.

— Căpitanul dorește să ne spună ceva. Vină în Centrul de Comandă imediat ce termini aici.

Dar pentru că nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici, m-am întors și l-am urmat în sus, pe scări. Când am trecut pe lângă ușa compartimentului unde era închisă d-na Salazar, dl. Humboldt a bătut rapid cu pumnul pentru a o speria. Apoi a privit spre înapoi, la mine, și mi-a făcut cu ochiul ce arăta aproape uman.

Am izbucnit în râs și m-am simțit ușurat. Simțeam nevoia să râd după tot ce se întâmplase până acum.

Scepticii

Căpitanul avea broboane de sudoare pe frunte. Nu-l cunoșteam prea bine, dar îmi dădeam seama că acesta nu putea fi decât un semn rău.

— Tocmai am recepționat o transmisie, ne spuse. Scepticii au cucerit absolut toate instalațiile militare din sistemul solar. Nu au preluat doar Tabăra 87, ci toate cele o sută de tabere de instrucție din jurul tuturor planetelor. S-au infiltrat pe unsprezece nave de război și pe șapte din stațiile noastre de supraveghere.

— Blestemăția dracului, a izbucnit dl. Humboldt.

— Totuși, nu toate noutățile sunt rele. Până în acest moment am reușit să recucerim de la ei aproape totul.

— Continuați, am spus, deoarece mi-am dat seama că încerca să mai adauge ceva, dar șovăia.

— Tabăra 87 încă se mai află în mâinile Scepticilor, dar a fost infiltrată de un Marine, unul singur, dar foarte bine antrenat. Problema este că ea nu cunoaște situația de ansamblu. Și, sincer vorbind, nu e potrivită pentru comandă. Vreau ca voi doi să vă întoarceți în trupurile voastre și să preluați voi conducerea. Duceți-o la orice ascunzătoare de arme pe care o cunoașteți. Arătați-i unde s-ar putea ascunde Scepticii. Ajutați-o să-i înfrângă.

— Dar tehnicianul care ne-a trimis aici, a venit și el aici. Nu e nimeni care să ne primească acolo pentru încheierea transferului.

— Este. Este puțin cam neîndemânatică, dar am auzit că a mai făcut-o și altădată.

— Nu-mi încredințez viața unei novice, spuse dl. Humboldt. Ar putea să dea rasol și să ne omoare.

— Dacă nu acționați repede, nu veți mai avea trupuri în care să vă întoarceți. Scepticii vă vor decongela corpurile și le vor lăsa să moară.

— Dar n-au făcut-o încă, am spus eu încrezător.

— *Încă* nu. Ai dreptate.

Am priceput nuanța, doar nu era nici o subtilitate în ea.

— Păi, atunci, să ne grăbim. Haidem, spuse dl. Humboldt.

Aș fi vrut să întreb de ce trebuie să merg eu, dar știam deja. Eram singurul din clasă care a ucis pe cineva. Ceilalți începuseră să mă considere ca un fel de ucenic-Marine, sau cam așa ceva. Mă simțeam și mândru dar și înfricoșat, în același timp.

Modificări ascunse

Rick Pringle a năvălit pe puntea pieilor înainte ca noi să fim gata pentru download.

— Bleeders n-au o inimă pe care să o putem găsi. N-ai nici măcar sânge. Dar au acest mic sac negru în stomac, iar când a fost tăiat, a scos un fel de șuierat. Indiferent ce-o fi ieșit afară l-a făcut pe doctor să se grăbească să-și clătească ochii.

— Acum îi mai putem numi Bleeders[4]? a întrebat Dl. Humboldt.

— Așa își spun ei singuri. Li se și potrivește, ținând cont că vreau să-i fac pe toți să sângereze.

— Mă gândeam că tocmai ai spus n-au sânge, m-am băgat și eu în seamă ca deșteptu'.

— Ciocu' mic, Jack. Și mult noroc acolo, jos.

— De asta ai venit până aici, ca să ne urezi noroc? l-am întrebat, înțelegând că nu acesta era motivul real.

— Nu. Am venit pentru că imediat ce pleci, am să-mi iau *pielea* înapoi. Asta e greoaie și plictisitoare.

— Ok, e bine de știut că-ți pasă, am spus sarcastic.

— Aaaha. Grăbește-te și dă-mi-o înapoi.

Apoi a adăugat:

— Hei, Jack, înainte de a pleca, vreau să verifici un upgrade făcut de mine. Spune *pielii* *„Rick Pimpage cere armele"*.

Am spus, iar costumul meu s-a transformat complet. A început să clincăne și să vibreze pe măsură ce armele ascunse apăreau de nicăieri. Aveam câte un pistol la fiecare încheietură a mâinii și câte unul pe fiecare umăr. Mai aveam și o turelă rotitoare pe cap prevăzută cu un laser de ochire. Eram impresionat. Apoi am observat că fiecare deget avea vârful deschis și am fost mai mult decât impresionat. Deci erau opt arme individuale plus cele patru de pe corp și turela de pe cap. Ori Rick

---

[4] Bleeders – cei ce sângerează.

era un geniu al dispozitivelor mecanice, ori, mai degrabă, Peggy le-a bricolat pentru el. Se părea că ea este cea mai serioasă dintre ei doi.

Un bleg din echipajul navei a început să cupleze cablurile de susținere la capetele noastre, iar Rick mi-a spus:

— N-ai să spui despre micile modificări pe care le-am făcut, nu?

— Desigur, d-le Pimpage.

Rick zâmbi auzind cum mă adresez.

Mi-am întors privirea spre Billy Humboldt.

— Asta este o tâmpenie absolută, *sir*.

— Atenție la limbaj, a glumit el. Încă mai sunt afurisitul tău de instructor.

Am încercat să zâmbesc, dar chiar în acea clipă mintea mea a urlat plină de confuzie, iar conștiința mi s-a cufundat în întuneric.

Dolores

M-am trezit greu și cu dureri. Eram cât p'aici să țip în agonie, dar gândurile mi-au revenit și mi-am dat seama că dacă aș fi făcut-o, i-aș fi atras pe Sceptici la noi.

O tipă musculoasă era aplecată deasupra mea și mă ștergea pe corp cu un prosop cald. Mi-a zâmbit, apoi m-a plesnit peste fundul gol.

— Îmbracă-te, amice. Trebuie să ucidem pe cineva. Eu sunt Dolores.

Apoi s-a dus să-l șteargă pe dl. Humboldt.

Când a terminat, Dolores ne-a întrebat:

— Unde sunt armele pe care le păstrați pentru instruire? Am fost nevoită să înot goală ca să nu pot fi detectată.

Afirmația ei a făcut să mi se contracte sfincterul. Să înoți gol însemna să vii fără nimic altceva decât un costum plin cu aer deoarece orice semnal electric, indiferent cât de slab, putea fi detectat. Și orice element metalic ar fi dat un *ping* care ar fi dezvăluit și el poziția ta. Tipa asta a plutit prin spațiul vid fără motoare și nimic altceva decât o rezervă de oxigen care să o țină în viață.

La cursuri ni se spusese despre această tactică, dar am fost asigurați că nu vom fi niciodată nevoiți să o aplicăm pentru că era o manevră suicidală și de-a dreptul idioată. Din această cauză am simpatizat-o instantaneu pe Dolores.

Dl. Humboldt a început să-i spună despre ascunzătorile cu arme, dar acestea se aflau în celălalt capăt al taberei, iar Dolores a fost evident înfuriată pentru că nu exista o cale mai ușoară de a-și face treaba.

M-am uitat la dl. Humboldt și i-am spus:

— Suntem pe timp de război și mă aștept să nu fiu mustrat pentru ce voi spuse.

El a confirmat dând din cap, iar eu am continuat:

— În dormitorul meu am câteva arme în spatele unui panou.

— Pentru asta ai putea fi dat afară.

Cu o privire furioasă Dolores l-a făcut să tacă.

— Iar tu poți fi lovit la *biluțe* dacă nu taci. Dacă luăm armele și-i înfrângem, tânărul va fi un erou.

— Oricum, niciodată nu mi-am făcut griji că voi fi dat afară. De asta instructorii au încetat să mă amenințe cu așa ceva.

Dl. Humboldt s-a făcut roșu la față. Asta nu însemna că era un afurisit, doar că revenise la statutul de instructor. Spuse:

— Păi… hai să luăm armele alea.

Ascunzătoarea

Dormitorul meu nu se afla prea departe de compartimentul criogenic. Simțeam o senzație ciudată trecând pe lângă camarazii mei congelați, știind că toți aveau conștiința aflată foarte departe de ei și sunt total inconștienți referitor la ceea ce se întâmplă lângă trupurile lor reale.

— Încotro? a șoptit Dolores imediat ce am ieșit pe ușă.

— La dreapta. A șasea ușă, i-am șoptit răspunsul.

— Asta e cea mai bună bucățică de noutate pe care am auzit-o de când am venit pe buda asta. Haidem.

Pentru prima oară, am observat că avea ca armă un ciocan. M-ar fi umflat râsul, dacă ea n-ar fi arătat atât de formidabil în modul cum îl ținea. După ce am intrat în dormitor, am glisat

panoul fals și am scos patru arme, punându-le pe pat. Apoi am scos și cutia cu muniție și am pus-o alături.

Dl. Humboldt a luat un pistol și l-a examinat.

— Când a dispărut acesta, Tony Bishop a primit douăzeci de lovituri de bici.

— Întotdeauna l-am disprețuit pe ciudatul acela. Am regretat că am dat vina pe el doar atunci când fetele s-au dat la el și l-au compătimit pentru rănile provocate de biciuire. A avut succes la fete din cauza acestei arme. Ar fi trebuit să-mi mulțumească.

Humboldt a clătinat din cap, dar puteam jura că și-a reținut un zâmbet răutăcios. Am știut că a început să-i placă de mine din ce în ce mai mult. Mai mult, dacă n-aș fi furat armele, ar fi trebuit să traversăm toată lungimea taberei pentru a ajunge la cel mai apropiat arsenal. Ceea ce ne-ar fi luat cel puțin treizeci de minute. Iar pentru că ar fi trebuit să ajungem acolo pe nevăzute, ar fi durat chiar dublu. Și asta doar dacă am fi supraviețuit mișcării.

Dolores m-a bătut pe spate de m-a făcut să icnesc când am pierdut aerul din plămâni. Luă un PQ5000, iar faptul m-a supărat. Era arma mea preferată. Eram mult mai eficient cu ea decât cu oricare altă armă. Apoi a pus-o la loc și a luat lansatorul cu două țevi Danone. Se numea așa pentru că cel asupra căruia se trăgea era transformat într-un fel de pastă nămoloasă. Nu semăna ea cu iaurtul Danone, dar nici una dintre poreclele pe care le dădeam noi armelor nu aveau prea mult sens. Erau precum bârfele chinezești: nu știai niciodată de unde au pornit.

Dar trebuia să admit că ea arăta mai bine ținând aceste două burlane ucigătoare, decât o carabină de asalt.

Humboldt a vrut să ia el PQ5000, dar i-am luat-o înainte. Păru gata să mă lovească când i-am spus:

— *Sir*, măcar ai văzut vreodată ce pot face eu cu o armă ca aceasta? Sunt foarte precis.

Luă un Rapist (violator), numit astfel deoarece dacă erai împușcat cu el… erai futut (numai intelectuali nu eram noi).

Am verificat dispozitivele atașate la PQ5000. Avea un lansator de grenade Popper care era extrem de periculos. Lansa încărcături explozive suficient de puternice încât să avarieze coca unei nave. Chiar șocul singur te putea ucide dacă te aflai în apropiere. Mai avea și un Zipper. Dar deoarece era o armă

energetică și nu mai fusese încărcată demult, probabil că nu mai funcționa.

Am introdus o singură grenadă Popper, având grijă să pun și siguranța. Aproape întotdeauna, lansarea unei Popper era o idee proastă. Se pare că niciodată nu se termina cu bine.

— Nici una dintre armele acestea nu au amortizoare de sunet, deci nu are nici un sens să rămânem împreună pentru a menține elementul surpriză, care oricum va dispare la prima apăsare pe trăgaci. Trebuie să ne despărțim și să-i atacăm simultan. Ne vom folosi de haosul creat pentru a-i doborî.

Din nu știu ce motiv nebunesc, chestia asta mi-a plăcut. Cred că eram mai preocupat să-i protejez pe Dolores și pe Humboldt de cât pe mine însumi. Singur, puteam să fiu mai nesăbuit și mai îndrăzneț fără alte consecințe decât pierderea vieții.

Fără nici un avertisment, Dolores a năvălit prin ușă și a alergat cu toată viteza spre stânga coridorului. Humboldt m-a privit și amândoi am părăsit camera.

Schimbul de focuri

Împreună am luat-o spre dreapta, apoi Humboldt a dispărut la prima intersecție apărută. Eu am încetinit puțin. Am verificat din mers, privind prin micile hublouri aflate în fiecare ușă. S-a auzit un *bang* în spatele meu și m-am aruncat la podea, întorcându-mă în același timp în fund.

Un tip cu un aspect neglijent și cu ochi sălbatici se afla cam la zece metri în urma mea cu țeava armei fumegând.

N-am gândit, doar am reacționat și i-am spulberat torsul departe de picioare. Am știut că am rămas nemișcat și șocat prea mult timp atunci când un alt individ a venit din aceeași direcție. Și-a văzut camaradul, apoi m-a văzut și pe mine… prea târziu.

Eram conștient că am fost băftos. Nu poți înțepeni așa în mijlocul unei lupte și să mai și scapi… poate o dată sau de două ori.

M-am ridicat în picioare, de data asta cu mișcări rapide, intenționând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de grămada aceea de carne sângerândă și oase.

După ce am trecut pe după un colț, am călcat ceva mare și neclintit. Am încercat să mă echilibrez cu o mișcare a mâinilor, dar picioarele mi-au alunecat și am căzut iar. Mâinile îmi erau acoperite cu sânge închegat, rece. M-am întors și am văzut o fată pe care am recunoscut-o. Era o junioare, una dintre noii veniți. Expresia feței ei a făcut să-mi fiarbă sângele. Era terifiantă. Mi-am șters palmele de pantaloni și am luat-o din loc sprintând, acum cu speranța că voi da peste vreunul dintre nemernicii de Sceptici.

O altă explozie venită din spatele meu mi-a aprins părul.

N-aveam timp să-l sting. M-am dat după un colț și m-am oprit. O privire scurtă înapoi și câteva focuri de armă în succesiune rapidă. Unul dintre focuri a lovit în plin pentru că femeia a încetat să mai tragă și a început să strige. M-am apropiat repede de ea și i-am trimis o rafală de trei gloanțe în piept.

Mi-am dat seama că trecusem pe lângă o încăpere sau, cel puțin, o zonă plină cu Sceptici, deoarece aceștia veneau alergând după mine.

Am hotărât să mă întorc pe același drum și imediat am fost răsplătit cu un glonț în șoldul stâng. Adrenalina m-a menținut în picioare și am ripostat nimerindu-l pe individ între ochi. L-am depășit cuprins de o ușoară stare de slăbiciune datorată sângelui pe care-l pierdeam din rană. Mi-am mai dat seama și că atunci când îmi luase foc părul, glonțul îmi retezase și o bucățică de ureche.

Am văzut-o pe junioară cu o expresie de teroare în ochii morți, apoi, dincolo de ea, trei bastarzi care se apropiau rapid. M-am trântit la podea, folosindu-mă de trupul ei ca de o baricadă. Câmpul de ochire era suficient de degajat ca să-i pot doborî pe fiecare dintre ei, unul după altul.

Un gând răzleț m-a făcut să mă întreb dacă instructoarea mea pentru armament, d-na Salazar, ar fi fost mândră de acest fapt. Sigur că nu. Aceștia erau prietenii săi.

Aruncând o privire scurtă spre șoldul meu rănit, am putut vedea ceva alb prin scurgerea de sânge și mi-am dat seama că nu prevestește nimic bun pentru mine.

Eram foarte slăbit. M-am hotărât să nu-mi mai privesc rana. Asta putea să amâne șocul.

Se auziră pași grei ce se apropiau din față. Erau o grămadă. Îmi simțeam mintea plecând cu sorcova și mi-am dat seama că în câteva secunde voi leșina.

Am pregătit arma pentru o Popper și am culcat-o pe trupul junioarei, apoi mi-am sprijinit capul pe ea, făcând-o pe mortul. Aveam un ochi întredeschis ca să-i observ.

O femeie a apărut de după colț, dar se mișca rapid pentru a evita să fie nimerită. Ținea arma la șold și a tras un foc în sărmana junioară moartă. Nici n-am clipit măcar.

Făcu un semnal cu mâna către cineva de după colț. Aproape că m-am înecat când vreo duzină de bărbați și femei au apărut și i s-au alăturat.

Înainte ca să poată face măcar un pas spre mine, am lansat Popper-ul. Mi-am ținut ochii strâns închiși și mi-am acoperit și urechile cu ambele mâini. Dar *boom*-ul tot a făcut să-mi clănțăne dinții și să-mi întrerupă ritmul bătăilor inimii.

Am avut noroc pentru că până la cocă mai erau câțiva pereți despărțitori, altfel am fi ajuns cu toții în întunericul vidului cosmic.

În mod surprinzător, un tip încă se mai zbătea printre grămezile de trupuri hăcuite groaznic. Gemea. Știam că dacă nu-l termin, gemetele se vor transforma în țipete. L-am ochit și am apăsat pe trăgaci, dar linia de ochire s-a deplasat brusc și i-am zburat arma din mâini. Expresia feței sale îmi va bântui visele întreaga viață... și pe bună dreptate. În acel moment am hotărât ca niciodată să nu-mi mai ratez ținta. L-am ochit din nou și când am apăsat trăgaciul, el a încetat să mai miște.

M-am uitat la junioară. Corpul i se răcise și era ud și mirosea a excremente. Dintr-un anume motiv, eram mai liniștit. Simțeam cum mă detașez.

Recuperarea

M-am trezit încet. Mă dureau ochii și capul. Am văzut apărându-mi înainte un chip familiar. Era dl. Humboldt și părea îngrijorat. Am încercat să mă ridic, dar m-a oprit. Faptul m-a scos din sărite, așa că am încercat din nou dându-i mâinile la o parte, înainte ca să reușească să mă culce la loc.

— Trebuie să te odihnești, fiule, spuse. Ai pierdut o grămadă de sânge și ai fost operat abia acum cinci zile.

Am încercat să spun: „*Cinci zile*? *Ce s-a întâmplat*?”. Dar abia am reușit să îngăim „*Ugh, uggghhh*”, ași m-am înecat într-un acces de tuse.

A luat paharul cu apă și m-a ajutat să beau.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Tipa aceea musculoasă, Dolores te-a găsit, aproape mort din cauza hemoragiei. Te-a luat pe umăr și te-a cărat până la infirmerie. A început chiar să-ți facă o transfuzie și să te bandajeze înainte ca să poată fi adus un medic adevărat. Ea ți-a salvat viața.

— Aș vrea să-i mulțumesc.

— A plecat săptămâna trecută.

— Cât timp am fost inconștient?

— Zece zile. S-au întâmplat multe între timp. Cadeții s-au întors cu toții și am angajat instructori noi. Eu am fost promovat Rector.

— Felicitări, i-am urat, deși mi se fâlfâia de avansarea lui în carieră.

— Unele dintre celelalte tabere au fost deja eliberate. Câștigăm teren și ne refacem forțele.

— Câți Sceptici ați capturat? Ați doborât și voi câțiva?

— Eu n-am dat peste nici unul și nici Dolores. I-ai ucis tu pe toți. Probabil vei primi o medalie pentru ce ai făcut. Ești un erou veritabil.

Am izbucnit în râs. Ridicol…

— Dar cu d-na Salazar, cum stă treaba? am întrebat.

— În această dimineață a fost teleportată înapoi în trupul său. A fost reținută și va fi judecată. Probabil că va ajunge în fața plutonului de execuție.

Nu i-am mai spus cât de mult m-a supărat această știre. Mă atașasem destul de mult de ea în orele dinaintea transformării ei într-un terorist însetat de sânge.

— Dar cu nava extraterestră, cum e?

— Au reușit să spargă o parte din cod datorită casetei pe care tu ai identificat-o ca pe un upgrade recent. Partea comică este că pare ca și cum extratereștrii au încercat să șteargă din înregistrări doar destinația lor. Au lăsat punctul de plecare, deci știm, mai mult sau mai puțin, unde se află planeta lor.

— Glumești? Și ce au de gând să facă superiorii cu informația aceasta?

Privi spre bandajele mele, apoi spuse:

— Copcile îți sângerează, deșteptule. Destul cu întrebările. Trebuie să stai culcat și să te odihnești.

Am încercat să mă împotrivesc, dar în aceste momente, el era mai puternic ca mine.

L-am privit cum iese din încăpere, iar o asistentă a venit să-mi verifice suturile; am cântărit în minte posibilitățile. Dacă îi vom ataca pe Bleeders, aceștia vor fi surprinși. Ei credeau că suntem o specie primitivă, incapabilă de realizări precum zborul interstelar. Credeau că vom sta liniștiți până ce se vor întoarce ei să ne extermine. Vor muri cu toții pentru că au subestimat rasa umană.

Perspectiva

După ce forțele mi-au revenit suficient de mult încât să mă pot deplasa singur, mi s-a acordat permisiunea să mă mișc prin tabără. Curios, dar deși mi-am petrecut aici întreaga viață, abia acum am văzut-o dintr-o perspectivă diferită. Poate pentru că toți cadeții se uitau la mine și mă evitau de parcă eram gata să explodez. Poate pentru că nu mai erau profesori și clase. Sau, poate pentru că mă schimbasem în adâncul meu.

Stacy Jones a încercat să mă privească ochi-în-ochi la masa de prânz, dar am ignorat-o. E o javră sadică și probabil că acum îi place de mine pentru că am sânge pe mâini. M-am așezat lângă Becky Morrison pentru că e o ciudățică frumușică. Majoritatea oamenilor de genul ei nu-i agreează pe cei ca Stacy.

Danny Jackson, pretinsul dur din clasa mea, se dădea înapoi ori de câte ori ajungeam prin preajma sa. Cred că acum îl intimidam. De fapt, cred că întotdeauna l-am intimidat, dar acum dovedisem că *eu* sunt un dur dat dracului.

Nu aveam ce face. Trebuia să mă duc și să dau ochii cu d-na Salazar. Voiam să aflu cum gândea acum când știa adevărul; *Inamicul* nu a fost niciodată o înșelătorie. Fusese indusă în eroare de Sceptici.

La ușa compartimentului în care se afla era un gardian. Era camera de arest pe care noi o „vizitam” când vreun instructor se sătura de prostiile noastre.

Jenat, am întrebat dacă pot să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Sigur, puștiule. Fără tine, întreagă șandramaua asta ar fi fost spulberată în așchii de metal pe suprafața lui Marte. Am auzit că s-ar putea să-ți acorde *Scutul de Platină* pentru asta.

Descuie ușa, spunând:

— Mă duc până la budă. Vin înapoi peste juma' de oră.

Abia atunci am priceput că el credea că vreau să fac sex cu d-na Salazar. Eram gata să-l corectez, dar plecase deja.

Samantha Salazar zâmbi ridicându-se în picioare când am intrat pe ușă.

— L-am rugat tot timpul pe dobitocul acesta de gardian să te aducă aici. Văd că s-a răzgândit.

— Nu. Am venit din proprie inițiativă.

Dar acum am priceput de ce gardianul a crezut că suntem un cuplu. S-a așezat la loc pe saltea și mi-a făcut semn să vin lângă ea. Am refuzat, rămânând sfidător în picioare la jumătate de metru în fața sa.

— M-ai fi ucis dacă îți ieșeam în cale? am întrebat-o cu voce tensionată.

— Mi-ai ieșit în cale și te-am cruțat. Țin la tine Jack. Întotdeauna mi-ai plăcut.

— De fapt, ce voiați să faceți cu nava?

A oftat și era evident că-i displace faptul că am schimbat subiectul.

— Am fi folosit-o ca să distrugem cât mai multe alte nave ar fi fost posibil. Era o adevărată misiune sinucigașă.

— Cum te simți acum când știi că ai ucis în numele unui fals ideal, unul prostesc?

— Mă simt groaznic pentru tot ce am făcut. Am fost înșelată și forțată de Sceptici. Sunt tânără și impresionabilă.

— Nu sunt un judecător. Păstrează-ți aiurelile pentru el.

— Nu pot să ajung la un proces, Jack. Mă vor împușca. Și mai știu că nici tu nu vrei să fii aici.

Făcu o pauză ca să vadă dacă am ceva de spus, apoi a continuat:

— Putem doar să lăsăm în urmă această mizerie, tu și cu mine.

S-a ridicat și a pășit înainte. Înainte de a apuca să mă retrag, m-a sărutat apăsat. Nu-mi place să recunosc că am

răspuns sărutului. Nu-mi place nici să recunosc că am continuat cu mai multe sărutări focoase, după care am căzut amândoi pe pat.

Abia terminasem când gardianul s-a întors și a bătut la ușă, atenționându-mă că a trecut timpul.

Ea m-a sărutat din nou, cu lacrimi grele în ochi. M-am îmbrăcat și m-am dus către ușă. Îmi spuse cu un ton exasperat:

— Te-ai gândit la ce ți-am spus?

— Nici măcar o secundă, doamnă. Ai împrăștiat creierii căpitanului chiar și pe vizorul meu. L-ai ucis pe tehnicianul de la teleportare fără nici un motiv. L-ai ucis pe amărâtul de la dezactivarea totală. Intenționai să folosești *Conquistador*-ul ca să ucizi cât de mulți oameni ar fi fost posibil. Ești o nenorocită. Aș fi preferat să nu am de-a face niciodată cu cineva ca tine.

— Atunci de ce ai făcut sex cu mine? a strigat.

— N-am făcut. Tu ai făcut sex cu mine crezând că poți să mă manipulezi. Sunt mult mai inteligent decât mă consideri tu.

— Nu ești acel băiat dulce pe care mi-l amintesc din clasă, a spus cu tristețe, încă încercând, degeaba, să mă păcălească.

— Nu, nu sunt, am fost de acord, conștient că nu mă subapreciam.

Încercă o tactică diferită.

— Dacă mă ajuți să scap, îți spun cine este conducătorul Scepticilor.

— Chiar și acum, în timp ce vorbim, continuăm să-i ucidem. Până la urmă ajungem și la el.

Și ca să-mi atenuez lovitura, am adăugat:

— Spune cuiva important că vrei să vorbești imediat cu un judecător despre clemență. Lasă informația să atârne în fața lor ca momeala în cârligul undiței.

— Nu vreau clemență, imbecilule, a zbierat. Vreau să fiu liberă.

Recunosc că toată situația aceasta mă făcea să mă simt cam aerian. Tocmai i-o trăsesem celei mai sexy instructoare din tabără, iar orgoliul meu a primit un tribut mișto, dar când am plecat auzind gemetele din compartiment, inima mea s-a frânt în ciuda faptului că ea era o conspiratoare ucigașă. N-ar fi trebuit să o las să mă seducă, dar… sunt tânăr și impresionabil.

Chemarea la arme

Dl. Humboldt a trimis după mine când am fost complet vindecat.

— Jack, este cerută prezența ta la bordul lui *Conquistador*.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război și aproape toți cei ce aveau experiență de luptă cu o *piele* A.C.E au murit în lupta cu Scepticii.

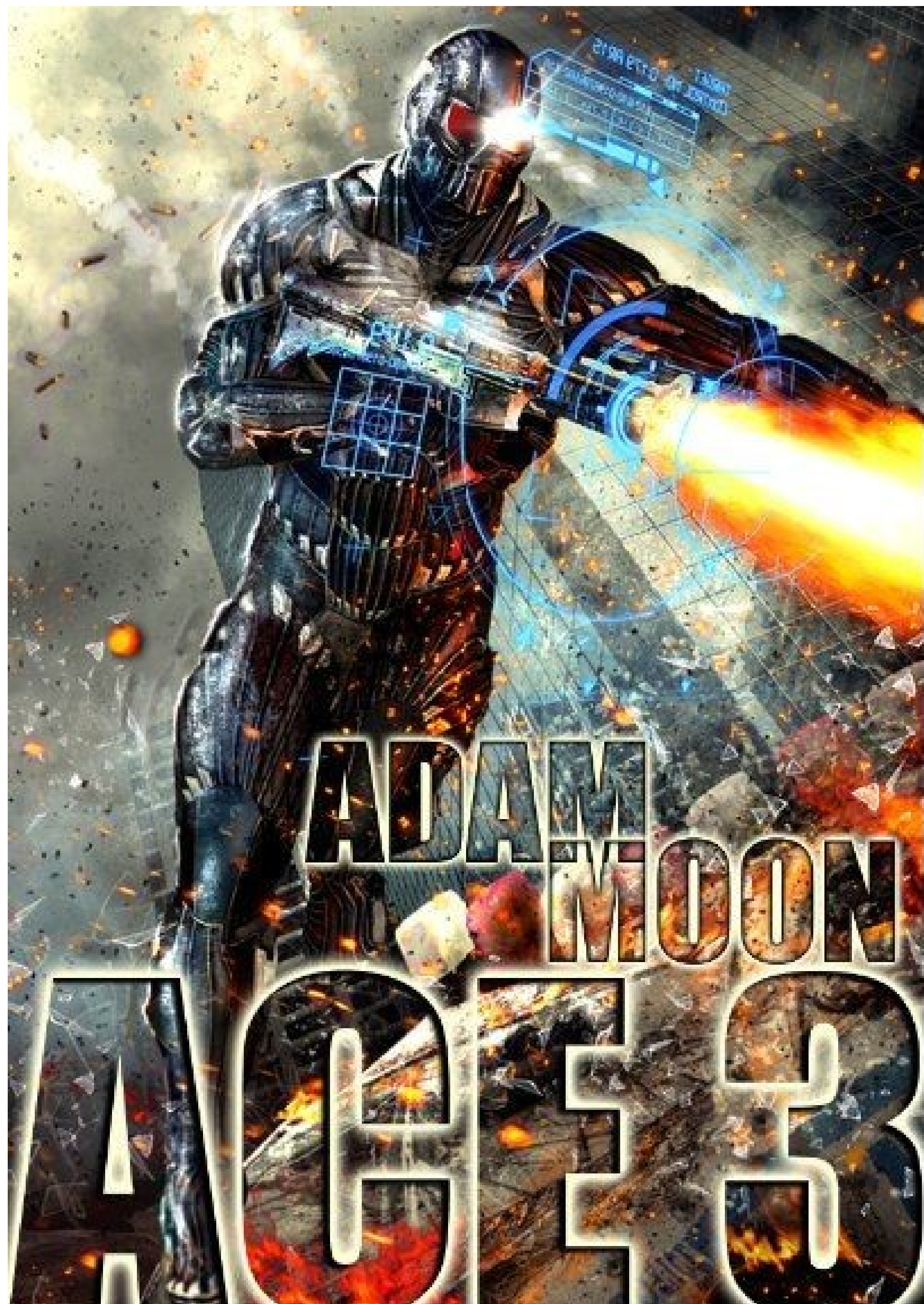
— Dar nu am încă vârsta pentru încorporare.

— În cazul tău, au făcut o excepție. În curând, îi vei face pe acești Bleeders să sângereze.

M-am gândit că el mă consideră un tip norocos, dar eu nu mă simțeam așa.

Mă simțeam ca și cum aș fi fost condamnat la moarte.

ACE 3

ADAM
MOON
ACE 3

O nouă misiune

Tocmai m-am recuperat cu totul după o rană prin împușcare în șold, când noul meu rector dl. Humboldt m-a convocat.

— Jack, este solicitată prezența ta la bordul lui *Conquistador*, îmi spuse.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război și aproape toți cei cu experiență în luptă cu costumele *mech* au murit luptând cu Scepticii.

— Dar încă nu am vârsta minimă pentru încorporare.

— În cazul tău, s-a făcut o excepție. Fă-i pe acești Bleeders să sângereze.

Așa se autonumeau extratereștrii.

Cred că el mă considera un tip norocos, dar eu nu mă simțeam așa. Mă simțeam de parcă aș fi fost condamnat la moarte.

— Alege doi cadeți care să te însoțească. Ține cont doar de abilitățile lor în luptă. Și nici nu-ți alege doar colegi ce-ți sunt antipatici, în speranța că vor muri.

De așa ceva nici măcar nu putea fi vorba. Văzusem ceva lupte în ultimele săptămâni, am și ucis chiar, dar nu eram nu monstru.

În loc să-l corectez, am dat doar din cap întrebând:

— Când trebuie să mă teleportez la bordul navei de război?

— Mâine dimineață.

— OK, am răspuns.

Pe când ieșeam din biroul său, m-a rechemat.

— Probabil că te vor răsplăti cu *Scutul de Platină* pentru bravură. Ți-au amintit numele în acest context cu al lui Rick Pringle. Fă ca Tabăra noastră să fie mândră de tine, Jack.

Am zâmbit cât de frumos am putut. *Scutul de Platină* nu valora nici cât o ceapă degerată dacă erai mort. Acelorași oameni care acum vorbeau despre mine ca despre un erou, în urmă cu câteva săptămâni nici nu le păsa că exist.

Eram un orfan, tratat ca un gunoi; băgat încă de la naștere în mașinăria militară fără a fi întrebat.

Am oftat, dând deoparte îndoielile. Oricum, nu-i păsa nimănui.

Mă simțeam ca un tont pentru că mi-era atât de milă de propria-mi persoană. Cei mai mulți dintre cei din Tabăra 87 fuseseră uciși de Sceptici, iar eu am fost cel norocos.

Camarazi

Știam deja că voiam să o iau cu mine pe Stacy Jones. Nu-mi place de ea, dar e o cățea sadică căreia îi va face plăcere șansa oferită de a ucide niște Bleeders. Și mai e și drăguță, ceea ce nu e rău. Dar nu știam pe cine să mai iau cu mine. Danny Jackson e doar un pretins dur și probabil că m-ar fi refuzat, între patru urechi, desigur. Dar el era opțiunea evidentă, așa încât m-am dus în sala de mese și m-am așezat la o masă liberă.

Spre totala mea jenă, nimeni nu m-a observat, cu excepția lui Becky Morrison, ciudățica clasei. Și-a sprijinit bărbia de masă și m-a așteptat să spun ceva. Dacă nu m-ar fi văzut, m-aș fi ridicat și aș fi plecat.

După câteva secunde, destui au întors capul spre mine și o tăcerea s-a lăsat peste mulțime.

— Am fost selecționat să mă reîntorc pe *Conquistador* pentru a lupta cu Bleeders, am spus.

Acum cu toții îi numeam astfel.

— Pot selecta doi oameni care să mă însoțească. Cine vrea să mi se alăture?

S-au ridicat două mâini. Am fost surprins că una îi aparținea lui Danny Jackson. Am arătat în direcția sa.

— Danny, tu vii cu mine. Plecăm mâine dimineață.

Am ignorat cealaltă mână ridicată pentru că aparținea lui Becky Morrison și m-am uitat prin mulțime după Stacy. Sau poate că lua masa în dormitor?

În sfârșit am văzut-o, dar am fost surprins de faptul că avea brațele încrucișate la piept și se uita insolent la mine. Poate că nu era chiar atât de dură pe cât se dădea în fața celorlalți.

În schimb, am întrebat-o pe Becky de față cu toți:

— Ești sigură că vrei să vii?

S-a ridicat în picioare și s-a adresat tuturor celor din sală:

— Suntem cu toții sub arme. Acesta este rațiunea noastră de a fi. Fără supunere, cu toții am fi murit de foame încă de când eram copii. Părinții noștri ne-au abandonat. Planeta noastră ne-a

expulzat în această gaură de iad ca să scape de noi. Dar militarii ne vor. Militarii au investit în viitorul nostru. Tuturor ar trebui să vă fie rușine că n-ați *percutat* la oportunitatea ce vi s-a oferit. Bineînțeles că eu sunt gata.

La aceasta mă refeream când spuneam că era o ciudățică. M-am forțat să-mi mențin privirea fixă și am spus:

— Vom pleca dimineață. Bine ai venit la bord.

Misiune anulată

Eram în dormitorul meu masându-mi șoldul încă dureros, când dl. Humboldt a intrat grăbit, spunând dintr-o suflare:

— Președintele vrea să vă amânați misiunea. Vrea să-ți acorde personal *Scutul de Platină*. Susține că va fi un gest simbolic în aceste vremuri de război.

— Și când va veni? am întrebat, ridicându-mă din pat.

Dl. Humboldt s-a uitat la mine de parcă aveam rahat pe față.

— Tu chiar vorbești serios? Nu va veni el tot drumul până aici doar pentru asta. Trebuie să te duci tu la el.

Am sărit în picioare.

— Voi face o călătorie pe Pământ?

N-am fost niciodată pe Pământ, în afara faptului că am fost născut acolo. N-am nici o amintire din acele locuri.

— Da, dar nu prea entuziast. Ei sunt cam îngrijorați de Sceptici. Cred că vor încerca să te asasineze în timpul ceremoniei de decernare. Ai devenit un simbol al speranței pentru Administrație și o țintă a urii teroriștilor.

— Mi se rupe dacă vor reuși să mă ucidă. Aș face orice ca să respir aer pământean și să beau apă de pe Pământ.

Nu-mi prea făceam probleme că înjuram de față cu dl. Humboldt. Trecusem prin multe împreună.

— Oricum, pentru orice eventualitate, îți vor da o uniformă „blindată”. Ai încercat una vreodată?

Știa că nu. Aici, sus, nu primim chestii sofisticate ca acestea. O uniformă *blindată* nu e același lucru cu o *piele mech*. De fapt, o porți pe corp. Dar are capabilități similare cu o *piele mech*. Eram destul de entuziasmat că voi purta una.

Mi-am forțat norocul, doar ca să văd dacă se răzgândește:

— Aș vrea să păstrez uniforma *blindată* după ce terminăm cu ceremonia.

— Ești tu tânăr, dar ai sânge-n instalație, a izbucnit el în râs. Să văd ce am să pot face. Plecarea va fi aproape de miezul nopții. Am deja planul de zbor stabilit.

— Cât va dura? Va trebui să andocăm la o stație orbitală sau voi fi dus direct pe Pământ?

— Mijlocul de transport te va duce direct la Chicago, Illinois. Acolo se va afla Președintele. Călătoria către Pământ va dura doar douăzeci și nouă de ore. Ia-ți ceva de citit. Ar fi cam depresiv să te holbezi atâta timp pe ecran la întunericul spațiului cosmic.

Pe Pământ

N-am spus nimănui despre călătoria mea pe Pământ. Toți ar fi fost foarte invidioși. Le-am spus lui Danny și lui Becky că detașarea noastră a fost amânată câteva zile fără să le mai dau alte amănunte.

Naveta spațială era înghesuită precum toate navele de acest tip. Dar avea o bibliotecă media destul de bogată și o tonă de mâncare bună. M-am simțit ca un rock-star.

Mi-am făcut o mulțime de griji, întrerupte de reprize de visare cu ochii deschiși. Dacă președintele va considera că am fost un idiot? Dacă va apare mama mea adevărată? Ce i-aș fi putut spune? Dacă Scepticii mă vor ucide?

Din fericire, am dormit cea mai mare parte a călătoriei. M-am trezit doar atunci când naveta a intrat în turbulențele atmosferei Pământului. Văzusem fotografii ale Pământului, dar nu au fost suficiente pentru a mă pregăti pentru o asemenea frumusețe. Îmi venea să plâng de emoție.

Am văzut peisajul geometric devenind din ce în ce mai detaliat până ce am putut observa clădirile și podurile. Apa Lacului Michigan părea mai curată decât cea tratată din Tabăra noastră. Aș fi vrut să înot în el și să-l beau în întregime. Ardeam de nerăbdare să-mi umplu plămânii pentru prima dată cu aer proaspăt.

Naveta a aterizat pe o peluză imensă. Am văzut un om cu o carabină cu lunetă ațintită asupra mea. Gestul m-a speriat.

Ușa s-a deschis și a trebuit să-mi protejez ochii cu mâna de lumina intensă a soarelui. Când am inspirat mi s-a părut că mă strânge ceva de gât. Aerul mirosea a gaze și sulf. Am sperat că aceste mirosuri vin de la combustibilul navetei, nu din atmosferă, dar știam că nu e așa.

Un om a venit la mine și mi-a fixat o mască peste gură. Era un aparat respirator.

— Ai respirat aer filtrat atât de multă vreme, încât al nostru te va face să leșini. Scoate-o la fiecare câteva minute și inspiră liber de câteva ori. Trebuie să te aclimatizezi. Nu mi-ar place ca Președintele să fie nevoit să confere cea mai înaltă distincție unui tip mascat.

M-a luat de mână și m-a scos din navetă. De aici în acolo a trebuit să-mi țin tot timpul ochii închiși. Dar mi-am scos masca și l-am întrebat:

— Ar exista posibilitatea pentru o partidă de înot în lac înainte de plecare?

A început să râdă ca un maniac.

— Apa lacului ți-ar jupui pielea, fiule. E dezgustătoare.

Mi-am pus masca la loc când aerul Pământului a început să-mi afecteze plămânii.

Arthur Johnson

Am făcut o cursă scurtă de trei minute într-o limuzină blindată până la sala unde îmi voi primi *Scutul de Platină*.

Nu l-am întâlnit pe Președinte imediat ce am ajuns acolo. O grămadă de trepăduși m-au tratat de parcă eram de sânge regesc. Dar mai pot adăuga că în ochii lor vedeam suspiciunea.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să mă echipeze. Uniforma blindată mi se potrivea perfect, dar mă simțeam foarte greoi în ea. Era parțial *mech*, parțial blindată și arăta teribil de agresiv.

Am fost surprins când un tip chipeș și musculos a intrat în încăperea unde eram și mi s-a adresat:

— Numele meu este Arthur Johnson. Ești gata pentru aceasta, Jack?

Și el era echipat cu o uniformă blindată.

Poate că sunt eu naiv, dar mă așteptam la mai mult ceremonial. Credem că mă vor caza într-un hotel luxos și voi fi tratat cu o cină sau așa ceva. Cred că nu le pasă chiar atât de mult pe cât fusesem lăsat să cred.

Mi-am scos aparatul respirator și am dat din cap. Capul era singura parte a corpului care se mai vedea încă.

— Renunță la mască. Este un semn de lipsă de respect. E ca și cum ai spune că aerul Pământului nu este destul de bun pentru tine, m-a avertizat Arthur.

Am răsucit masca într-o parte. Armura facială era rabatată către spate. Am vrut să o trag peste față, dar el m-a oprit.

— Îmi pare rău, dar las-o așa cum e. Trebuie să fii văzut privindu-l în ochi pe Președinte. Și mai trebuie să ți se vadă bine și zâmbetul.

M-a condus prin labirintul de holuri până ce, în sfârșit, ne-am oprit în fața unei uși. Avea un mic dispozitiv în ureche, pe care l-a atins cu degetul ascultând instrucțiunile.

Apoi mi-a făcut semn să înaintez.

— Urcă scările și pășește cu mândrie până la el. Privește-l în ochi și zâmbește. Dacă ți se adresează, răspunde-i. Dacă nu, zâmbește doar. Imediat după ce-ți înmânează *Scutul*, trebuie să-i strângi mâna și să te întorci aici. Ai priceput?

A spus-o ca și cum o mai făcuse de nenumărate ori mai înainte. Apoi și-a coborât armura facială. Când am văzut cum se fixează în poziție, m-am bucurat că eu nu mi-am pus-o. Părea capabilă să-ți jupoaie piele când era coborâtă și fixată.

Dintr-un anumit motiv eram foarte speriat. Poate că era de vină anxietatea. Tot ce voiam era să mă întorc în navetă și să plec înapoi spre Tabără. Oricum, am aprobat, înclinând capul.

— Noroc, Jack, mi-a urat înainte ca ușa să se deschidă și să pășesc prin cadrul ei.

Scutul de Platină

Zâmbetul meu tresărea la colțurile gurii datorită nervozității. Am avut grijă să nu mă împiedic pe mica scară ce ducea spre podium. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Abia atunci am auzit ovațiile. Mica adunare îmi scanda numele într-una. Erau camere de luat vederi și reporteri peste tot. Și toți îmi

zâmbeau. Faptul mi-a mai dat curaj. Mă simțeam nițel amețit, dar țineam capul sus. Poate că aerul de vină?

Președintele era tot numai un zâmbet când mi-a strâns mâna. Era proaspăt bărbierit și mirosea a aftershave.

A luat de pe pupitru o casetă mare acoperită cu catifea și a deschis-o. A arătat-o spre mulțime, apoi a început o cuvântare.

— Tânărul acesta a dat dovadă de bravură în confruntarea cu adversarul. A avut un rol decisiv în eliberarea navei *Conquistador*. De unul singur a doborât teroriștii de la bordul Taberei Spațiale 87. A fost rănit, dar a continuat să lupte. Noi toți ar trebui să urmăm exemplul lui Jack Peterson, cel mai nou deținător al *Scutului de Platină*.

S-a întors către mine și mi-a strâns mâna din nou. O strângere de mână între doi oameni complet străini unul de altul.

Pentru prima oară am înțeles că am fost folosit ca un pion pentru mașinațiile politice ale altora. Dar nu mi-a păsat. Medalia strălucea în lumina reflectoarelor. Părea grea. Doar două duzini de oameni fuseseră recompensați cu așa ceva, cei mai mulți postum. Dintre cei ce primiseră medalia, singura persoană în viață pe care o cunoșteam era Rick Pringle și-i fusese înmânată fără ceremonie pentru că identitatea sa continua să fie secretă.

Era o mare realizare pentru mine, în ciuda faptului că totul semăna cu un spectacol cu animăluțe dresate.

Am luat cu prudență medalia din mâinile sale, când mi-a șoptit la ureche:

— Ești un adevărat erou. N-am mai auzit ca cineva să fi realizat fapte ca ale tale și la o vârstă atât de tânără. Continuă să faci treabă bună, soldat.

Mi-a scuturat mâna din nou, apoi s-a dezlănțuit iadul.

Atacul

La început, tot ce am putut auzi au fost niște explozii îndepărtate, înfundate și intermitente. Dar se apropiau rapid.

Președintele a fost evacuat, iar careva s-a grăbit să mă ia de mână pentru a mă duce și pe mine de acolo.

Toate gărzile Președintelui aveau armele scoase, așteptându-i pe cei ce ar încerca să pătrundă pe uși.

Am vrut să văd cine încerca să mă tragă la adăpost. Era Arthur Johnson. Arăta mortal în uniforma blindată.

De partea cealaltă a ușii a fost o explozie. Arthur m-a privit în ochi, spunându-mi:

— Apără-te singur.

Și mi-a dat un PQ5000. Îmi plăcea această armă. Era favorita mea și o manevram bine. M-am simțit foarte norocos că Arthur a avut una disponibilă pentru mine.

Am dus-o la ochi și m-am lăsat într-un genunchi. Arthur a zbierat la mine:

— Trage-ți masca pe figură, idiotule.

M-am executat. Tipul părea să știe ce are de făcut. Am văzut că în câmpul vizual îmi apar notificări holografice ciudate, dar, neștiind ce înseamnă, le-am ignorat.

Simțeam că podiumul vibrează și m-am întors ca să văd din ce cauză. Pentru prima oară, am observat o cortină în partea din spate a scenei. Și am văzut-o pentru că din spatele ei veneau să ni se alăture o duzină de bărbați și femei în uniforme blindate. Văzându-i începu să-mi pară rău pentru cei ce veneau să ne atace.

Arthur s-a adresat echipei:

— Ăștia vin pentru Jack. Mențineți linia de apărare.

Capetele acoperite cu măști blindate s-au mișcat afirmativ. Armele erau pregătite, iar noi așteptam.

Dar nu eram pregătiți pentru ceea ce trecu prin ușă. Era imens. Un robot atât de împănat cu armament încât semăna cu o navă de război bipedă. Aproape că am făcut pe mine.

— *Shit*, a mormăit Arthur, căutând ceva în jur. Scoase o mică EMP și a aruncat-o la picioarele robotului.

EMP nu numai că a neutralizat dispozitivele robotului, dar l-a și imobilizat. Am fost al dracului de norocoși că Arthur a reacționat atât de rapid.

O voce bărbătească de pe cealaltă parte a ușii a spus pe un ton sarcastic:

— Bună treabă, blegule. Chestia asta a fost un tigru de hârtie. Armele erau false toate. Dar și-a făcut treaba. Te-a păcălit ca să folosești o EMP.

Am băgat de seamă că instrucțiunile holografice din vizorul meu nu se mai desfășurau. Indicatoarele erau și ele scoase din uz. Ne-au tras-o. Uniformele noastre blindate deveniseră

nefolositoare. Trebuia să ne bazăm doar pe calitățile noastre naturale.

Arthur a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Și-atunci de ce nu veniți aici?

— Pentru că nu am venit după băiat. Știm că v-ați fragmentat forțele pentru a-l proteja. Oamenii mei îl capturează pe Președinte acum, în timp ce vorbim. Așa încât adevărata întrebare este: de ce nu veniți voi aici, *motherfucker*?

Arthur și-a dat pe spate masca și a pus degetele pe casca din ureche. Apoi a spus:

— *Shit*. Nu funcționează. Sunt un idiot.

M-a înșfăcat de umăr și m-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să mintă, dar trebuie să fiu sigur. Ești în grija mea, deci trebuie să vii cu mine.

Apoi, în timp ce mă ducea după cortina din spate, le-a dat oamenilor săi un ultim ordin.

— Mențineți linia de apărare și spulberați-l pe nenorocit dacă îndrăznește să scoată capul la vedere.

În spatele cortinei era o ușă. Arthur a deschis-o și aproape că am fost orbit de lumina soarelui. Dădea într-o mică alee liberă. Un glonț mi-a vâjâit pe deasupra capului și m-aș fi adăpostit înapoi înăuntru, dacă Arthur nu m-ar fi tras după el.

Țeava unei arme apăru pe acoperișul din fața noastră. Arthur a tras siguranța lansatorului de grenade Popper atașat la armă și deschis focul asupra țevii. *Boom*-ul mi-a zguduit coastele și mi-a zburlit părul. Secțiunea de zid de sub țeavă a zburat în aer și o femeie mutilată a căzut prin deschizătura formată. A căzut în cap la un metru în fața noastră, dar nu căzătura a ucis-o. Explozia îi sfârtecase deja trupul.

Arthur n-a mai pierdut timpul. A alergat în josul aleii, iar eu l-am urmat cât de repede am putut. Uniforma blindată era stânjenitoare acum când partea *mech* era nefuncțională.

Imediat ce a ajuns în stradă a fost întâmpinat cu focuri de armă. Din fericire purta uniforma blindată, altfel ar fi fost ciuruit. S-a întors și a ridicat o mână, semn că trebuie să mă opresc. Când am făcut-o, el deja dispăruse după colț. Auzeam focuri de arme și explozii. Era ca și cum un război era în plină desfășurare, doar că partea noastră avea un singur soldat în luptă.

Mi-am ridicat PQ5000 pregătindu-mă pentru tot ce putea fi mai rău.

Arthur reapăru la capătul aleii strigând:

— Grăbește-te, puștiule. I-am pus pe fugă.

Am alergat înainte și un glonț a ricoșat pe masca sa.

— Fir'ar al dracu'..., a mormăit și, întorcându-se, a reînceput să tragă cu PQ5000.

Imediat ce am ajuns lângă el mi-a spus:

— Am nevoie de un telefon ca să cer un atac aerian.

Am fost de acord și am început să privesc în jur, căutând pe cineva căruia să-i pot lua telefonul, dar strada era pustie, pe bună dreptate.

— Unde dracu sunt cu toții? a urlat Arthur.

Era evident că nu-i făcea nici o plăcere ideea de a-l pierde pe Președinte.

M-a fulgerat un gând.

— Verifică cadavrele, l-am îndemnat și am alergat către trupul unui bărbat ce purta uniformă blindată prevăzută cu buzunare pentru muniție. Într-unul dintre ele l-am găsit. Pe când alergam înapoi la Arthur, un glonte m-a izbit în spate. Uniforma a fost eficientă, dar impactul mi-a scos aerul din plămâni. Răsucindu-mă, l-am depistat pe făptaș. Era pitit în interiorul unui magazin și trăgea printr-o fereastră. Am lansat o grenadă prin ea, iar explozia a spulberat fragmente de sticlă spre mine.

Acum, Arthur se afla în spatele meu, căutând să apuce telefonul. A format nu știu ce număr secret și a ordonat executarea unui atac aerian. Continuam să-l acopăr cu trupul meu. Un glonț mi-a șuierat pe lângă cap și – înainte să pot reacționa – o grenadă s-a rostogolit în fața mea. Asta e. Așa îmi este scris să mor.

Dar Arthur a sprintat și i-a ars un șut de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Grenada a explodat în aer. Am vrut să bat palma cu el (*high five*), dar nu cred că ar fi apreciat gestul.

Arthur vorbea în telefon:

— Bine. Mi se fâlfâie. Dă-o dracu' de lovitură aeriană. Trimite Rangerii aeropurtați la locația *Fiarei*.

Fiara era numele-cod al limuzinei prezidențiale.

Arthur a trântit telefonul de pământ și l-a zdrobit cu piciorul.

— De ce nu vor să execute o lovitură aeriană? l-am întrebat.

— Pentru că se tem să nu-l ucidă accidental pe Președinte. Birocrații dracului...

— Hai să ne regrupăm cu cei din spate, începu el să spună, dar și-a înghițit vorbele. Se auzeau rafale ce se apropiau cu repeziciune.

— Adăpostește-te în spatele mașinii, mi-a strigat.

Am alergat către mașină și m-am aruncat înapoia ei. Exista o parte lașă în mine care spera că, indiferent cine vine spre noi, o va lua în cealaltă parte a străzii și ne va evita, dar asta era doar o dorință.

Fiara avariată

Spre totala mea uimire, *Fiara* a apărut la capătul străzii. Venea cu mare viteză. Chiar și de la această distanță, îi puteam observa avariile. Parbrizul era spart, iar caroseria era în întregime punctată de găuri. Era urmată de o mașină blindată a poliției ce încerca cu greu să se țină după ea.

Când s-au apropiat, i-am văzut și pe oamenii Președintelui alergând din urmă. Toți erau echipați cu costume blindate, dar nu mai rămăseseră decât patru. Nu cunosc sistemul de organizare, dar din câte citisem, în mod obișnuit, Președintele era protejat de câteva duzini de agenți gata să-și sacrifice viața pentru el. Doar patru oameni rămași nu era un semn bun.

Unul dintre ei a explodat ca un balon cu apă. *Boom*-ul a răsucit mașina în spatele căreia mă adăposteam. Apoi am văzut și sursa. Erau cel puțin o sută de oameni, care-i urmăreau plus trei vehicule blindate prevăzute cu turele și alte guri de foc. Urmăritorii arătau terifiant în timp ce alergau trăgând cu armele de la șold.

În viața mea n-am fost mai înspăimântat. S-au auzit o succesiune de *boom*-uri în spatele nostru. Când am întors capul pentru a vedea care este cauza lor, aproape că am țipat. Erau altă sută de demenți și la celălalt capăt de stradă. Eram înconjurați și vom fi măcelăriți. *Fiara* a accelerat, dar o grenadă Popper a lovit-o drept în față și explozia a distrus motorul și probabil și șoferul. A virat spre dreapta și s-a lovit într-un zid. Unul dintre cei trei agenți prezidențiali rămași a căzut lat. O baltă de sânge s-a format imediat sub corpul său.

Blindata poliției a fost lovită de un proiectil exploziv și a făcut o mică săritură în aer. Nimeni din interior nu a supraviețuit.

Era o ambuscadă ucigătoare, iar eu mă aflam în ea. Teroriștii erau gata să obțină *doi-la-preț-de-unul-singur*; Președintele și cu mine.

Dar chiar când toate speranțele erau pierdute, o umbră a căzut peste noi însoțită de sunetul unor motoare de aeronavă. Am privit în sus și am văzut mici puncte coborând rapid la sol. Erau Rangerii aeropurtați. Am numărat cam o duzină. Și aproape că am explodat de fericire când am observat printre ei un *mech*. O *piele mech* era mai mult decât binevenită, dar mă temem că nu ajunge. În jurul nostru se aflau cel puțin două sute de teroriști.

Ajutor de sus

Mech și-a folosit motoarele reactive pentru a ajunge primul la sol. Nu și-a pierdut timpul. Indiferent a cărui conștiință era teleportată în el, era clar că-i făcuse modificări. Avea două tunuri montate pe umăr și o turelă rotativă pe cap. Mai avea și câte două tunuri Danone în fiecare mână. A aterizat la câțiva metri de mine, m-a privit, apoi a sprintat către limuzina prezidențială. În timp ce alerga trăgea cu toate armele în teroriştii ce se apropiau.

Până ce au aterizat şi Rangerii, deja erau mult mai puțini teroriști ce trebuiau neutralizați. Nu au fost folosite parașute ci mici motoare rachete ce au funcționat intermitent, în jeturi scurte, pentru a încetini coborârea. Cea mai mare parte dintre ai s-au năpustit asupra teroriștilor din spate și doar trei dintre ai s-au dus să-l ajute pe cel cu unitatea A.C.E. (Automated Combat Equipment).

Grupul cel mare s-a fragmentat. Un Ranger s-a îndreptat către zidul magazinului și a atașat ceva ce semăna cu o bară lungă. L-am văzut pe un altul, pe cealaltă parte a străzii făcând același lucru.

Când au terminat, iar gloanțele erau trase asupra lor din ambele părți, un al treilea Ranger a aruncat o mică sferă în lungul străzii, spre teroriștii ce se apropiau. Apoi fiecare Ranger de pe fiecare parte a străzii a apăsat câte un buton de pe dispozitivele în formă de bare și un câmp de forță oranj și opac s-a format între ele.

Am auzit zgomotele motoarelor unui avion ce se apropia de noi, apoi partea opusă a câmpului de forță a devenit strălucitoare precum soarele.

N-am simțit deloc explozia: nici șrapnele, nici căldură. După ce fumul s-a împrăștiat, nici un terorist nu mai era în picioare. Cele trei vehicule blindate erau niște epave fumegânde. Citisem câte ceva despre dispozitivele militare terestre și cred că această bombă a fost un *Meteor Impact*, numită astfel datorită distrugerilor pe care le provoca și a craterului format. Mica sferă aruncată de Ranger a fost un fel de baliză de marcaj.

Avionul a vâjâit pe deasupra capului meu ca un fulger.

Mi-am întors atenția asupra limuzinei prezidențiale. *Mech* o ridicase deasupra capului și o aducea dea lungul străzii, către mine.

Ultimul rămas

Am aruncat o privire spre Arthur, dar acesta se amestecase în mulțimea din spatele *mech*-ului. Ovaționa din toți rărunchii, de parcă asista la cel mai important eveniment din viața sa.

Apoi am văzut sângele ce-i curgea pe spate… și a căzut, mort. Dar n-am avut timp să-l jelesc. Rangerii din spatele meu m-au depășit. Greutatea uniformelor lor blindate crăpa tarmacul de sub picioare în timp ce înaintau până s-au unit cu grupul ce luptase în partea opusă.

M-am ridicat în picioare, gata să mă alătur lor, când *mech* a pus jos limuzina lângă mine. Mi se adresă cu o voce feminină:

— Salut, Jack.

— Ești tu, Peggy?

— Bineînțeles că eu sunt. Am nevoie de tine ca să-l duci la adăpost pe Președinte. Noi ne vom ocupa de bastarzii ăștia.

Am aprobat dând din cap, deși nu eram prea sigur ce voia de la mine. Nu eram instruit să protejez un afurisit de Președinte.

Peggy era o prietenă a eroului meu, Rick Pringle. Îi era egală sub toate aspectele, dar probabil că era mai isteață și mai puțin nesăbuită decât el.

Deschise cu o smucitură portiera *Fiarei* și și-a băgat capul înăuntru. Apoi mi-a spus:

— E rănit la gât. Am să-ți dau trusa medicală.

După ce s-a dat deoparte, m-am apropiat de portiera deschisă. Președintele, destul de sigur pe sine, ținea mâna apăsată pe o rană sângerândă de la gât. Toți ceilalți din interior erau morți.

— Prinde! am auzit-o pe Peggy strigând și m-am întors chiar la timp ca să o văd pasându-mi un mic rucsac. L-am prins din zbor și l-am deschis imediat. După ce am găsit un rulou-pansament am reintrat în limuzină. Mirosea a sudoare și excremente, dar am ignorat și l-am obligat pe Președinte să-și dea mâna la o parte. I-am bandajat gâtul cât de strâns am îndrăznit, după care m-am retras ca să-mi admir opera, dar și ca să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare.

S-a auzit o bubuitură puternică deasupra capului. Am ieșit cu totul afară și am fost extrem de surprins când m-am trezit împușcat drept în masca de pe față de un tip aflat sus, pe capotă. Reflex, am ridicat arma și l-am perforat.

În acel moment am observat mai mulți teroriști ce coborau în rapel pe fațadele clădirilor de la stradă, iar unii dintre ei aveau uniforme blindate.

Niciodată până acum, nu mai folosisem un Sizzler în atmosferă, deci habar nu aveam ce fel de sunet va face. Este o armă energetică și e teribilă, dar am decis că situația mă obliga să o folosesc. M-am întors, așteptând o secundă și jumătate cât era necesar ca arma să se activeze. Am tras pe deasupra limuzinei asupra fațadei de pe partea cealaltă a străzii între doi teroriști ce coborau pe corzi; efectiv au explodat datorită supraîncălzirii sângelui și organelor. Două torsuri s-au desprins de corzi și au căzut las pământ. M-am răsucit ca să mă ocup și de cei de pe partea mea de stradă, dar a fost prea târziu. Deja trăgeau de la sol asupra mea și erau furioși. Unul dintre ei a lansat o Popper spre mine, dar aceasta a explodat în aer. Totuși, șocul ei m-a trântit în fund. Am ridicat PQ5000, gata să ripostez, dar țeava era îndoită. Grenade Popper nu mai aveam, iar Sizzler avea nevoie de timp pentru a se reîncărca după fiecare tragere. Altfel spus, eram în budă.

Scut uman

Capul mi se clătina în toate părțile pentru că gloanțele îmi percutau armura. Nu mai puteam rezista prea mult timp. Mai erau doar câțiva teroriști ce năvăleau spre mine, dar tot erau prea mulți pentru că eram lipsit de apărare. M-am ridicat în picioare pentru a bloca cu trupul meu portiera deschisă a limuzinei. Eram gata să mor, dar poate că mai puteam câștiga ceva timp ca Președintele să fugă pe portiera din partea cealaltă.

Tot trupul era zguduit de impacturile multiple, însă am strâns din dinți și am rămas ferm pe poziție.

Am văzut o femeie fără armură care și-a îndreptat arma spre mine și a apăsat pe un buton. Mă va tăia în două ca pe o bucată de unt cu arma sa energetică, indiferent de ce tip o fi fost.

Dar chiar în acel moment, unitatea A.C.E. a lui Peggy mi-a apărut în câmpul vizual și a început să-i doboare unul după altul. În câteva fracțiuni de secundă, toți erau doar resturi sângerânde la picioarele ei.

Am căzut în genunchi cu privirea tulburată. Un *flash* de lumină strălucitoare a izbucnit deasupra schimbului de focuri de la celălalt capăt al străzii, dar *boom*-ul abia dacă mi-a ajuns de la urechi, la mintea-mi încețoșată. Am văzut cum pământul se repede spre mine, apoi totul a devenit negru.

Viața de după viață

Eram în picioare când mi-am revenit, dar nu mă aflam în focul luptei și nici măcar pe Pământ. Eram la bordul lui *Conquistador* iar căpitanul mă privea răbdător.

Mi-am dat brusc seama că aveam conștiința teleportată într-un *mech*. Aceasta putea însemna un singur lucru. Aș fi început să plâng, dacă *mech* ar fi avut glande lacrimogene.

Căpitanul mi-a zâmbit exact în acel moment.

— Jack, îți amintești de mine? Sunt căpitanul Wilkomen.

Am înclinat cu tristețe capul supradimensionat, de *mech*.

— Ai salvat viața președintelui, fiule. Se spune că se va recupera în întregime. Și ți-au acordat un al doilea *Scut de Platină*. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Rick Pringle spune că se bucură pentru tine, dar cred că, de fapt, este nițel invidios.

— Medalia aceasta mi-a fost acordată postum, desigur, am spus, iar vocea mea de *mech* era tremurătoare.

— Da, fiule. Rănile tale au fost mortale. Uniforma blindată pe care o purtai doar atât a putut face înainte de a ceda. Oamenii încă se minunează de cum ai reușit să reziști, deși erai atât de ciuruit de gloanțe. Dar au avut grijă să-ți upload-eze conștiința înainte ca trupul să-ți cedeze. Asemenea lucruri nu se fac chiar pentru oricine. Tu ești un tip deosebit, iar oamenii încep să-și dea seama de acest fapt.

— Sunt mort, *sir*. Nu mai am un trup biologic viu în care să mă întorc. Iertați-mă dacă nu vă împărtășesc entuziasmul.

— Desigur, fiule. Îmi pare rău.

Pielea A.C.E. modificată al lui Rick Pringle a intrat în încăperea unde erau ținute *pieile*.

— Salut, Jack. Bine ai revenit, omule.

Am răspuns la salut doar cu o înclinare a capului. Ar fi trebui să fiu ceva mai respectuos, sau măcar mai entuziast că-l văd. La urma urmei, el era Rick Pringle; eroul omenirii și un exemplu de urmat.

— Știu că, probabil ești șucărit că, de fapt, ești mort și alte alea, dar asta poate fi un avantaj pentru tine, m-a lut el de braț și m-a dus către oglinda pusă special acolo pentru ca noii veniți să se obișnuiască cu noua lor înfățișare.

Pielea mea era într-adevăr unică. Fusese vopsită în verde și albastru și câteva tușe negre. Suprafața sa era și ea diferită, ceea ce însemna probabil că acolo se aflau *pitite* niște arme. Motoarele de la picioare erau de două ori mai mari decât cele obișnuite.

— Am modificat-o pentru mine, spuse Rick. Are blindaj suplimentar în jurul componentelor și cablajului, pentru ca EMP să nu o afecteze. Zboară de două ori mai repede decât oricare alt *mech* și suportă de două ori mai multe avarii. Stai să vezi ce arsenal de arme are.

Am încercat să zâmbesc, dar când mi-am văzut buzele false din plastic, un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Acesta sunt eu. Aceasta este noua și definitiva mea existență.

— Când am auzit ce ți s-a întâmplat, am dorit să-ți ofer *pielea* mea îmbunătățită. Nu-mi venea să cred că ai supraviețuit atât de mult deși erai atât de schilodit. Ne voiau morți în mod oficial. Dar, gândește-te la un alt avantaj pe care-l ai acum: vei trăi mai mult decât oricine, amice.

Mă simțeam totuși confuz și am întrebat:

— Ce vrei să spui prin *„morți în mod oficial”*?

S-a lăsat pe spate și mi-a șoptit:

— Am fost acolo, cu tine. Numele meu adevărat este Arthur Johnson. Nu căsca așa ochii, amice. Eu am murit înaintea ta.

Deci el murise și în loc să ia *pielea* mai bună, mi-o dăduse mie. Nu aveam cuvinte să exprim ce simțeam în legătură cu acest gest. L-am îmbrățișat, destul de dificil, pentru că amândoi eram niște masive unități A.C.E.

— Hai sus în Centrul de Comandă, mi-a spus. Camarazii tăi Becky și Danny te așteaptă acolo.

Moralul meu începea deja să crească. Am întrebat:

— Cât mai durează până ajungem la planeta extratereștrilor?

— Am ajuns deja.

ACE 4

ADAM MOON

ACE 4

Sistemul Bleeder

I-am urmat pe Rick și pe căpitanul Wilkomen ieșind de pe puntea *pieilor*. Îmi spuseseră că doi dintre camarazii mei cadeți se aflau la bord, așteptându-mă. Totuși, momentan nu-mi păsa de ei. Tot ce voiam era să a runc o privire asupra planetei Bleeder ca să văd cu ce ne vom confrunta.

Când am intrat pe Puntea de Comandă și m-am uitat la monitor, am fost dezamăgit. Planeta extratereștrilor nu se afla pe el.

— Unde-i planeta Bleeder? l-am întrebat pe Rick.

— A trebuit să ne oprim la periferia sistemului lor stelar. Au și ei propria versiune de centură Kuiper care-i înconjoară. Putem rămâne aici, amestecați printre pietre și gheață până ce vom fi gata de atac. Mai sunt trei nave de război ce sunt așteptate să se ralieze cu noi în următoarele două zile.

Asta era naspa. Fusesem convins să cred că vom intra în luptă foarte curând.

Danny și Becky s-au strecurat și mi-au prezentat condoleanțe. Era ceva ciudat pentru că persoana decedată la care se refereau eram eu. M-am prins în joc doar ca să fiu politicos. Apoi s-au minunat de nemaipomenita piele A.C.E. pe care o voi purta toată viața, indiferent cât ar fi însemnat asta. Dacă aș fi sălășluit prea mult în ea, aș fi început să cedez. Probabil că guvernul mă declarase oficial mort.

Am întrebat despre nava extraterestră pe care o capturase *Conquistador* în urmă cu mai mult de o lună.

— Ce ați reușit să aflați despre nava Bleeder și cei patru ocupanți ai ei?

Ultima dată când fusesem pe *Conquistador* fusesem doar un amărât de puști. Acum eram un erou veritabil, decorat, așa încât nu aveam de ce să fiu surprins când căpitanul mi s-a adresat personal.

— Am putut să-i reconstituim traiectoria înapoi până la punctul de origine aflat în această regiune a spațiului. Au uitat să șteargă din înregistrări poziția planetei natale. Acest fapt ne-a îngrijorat. De aceea așteptăm să ne vină întăriri.

— Asta este tot ce ați găsit?

— Au fost găsite și alte informații, dar nu-mi pasă de ele. Tot ce am nevoie sunt niște coordonate asupra cărora să mă fixez. Am tehnicieni care continuă să lucreze în hangarul de sub punți.

Cadavrele sunt în descompunere și put, dar nava se pare că mai poate dezvălui secrete despre ocupanții ei morți.

Tehnicienii

Rick m-a avertizat să nu mă duc jos ca să fac verificări împreună cu băieții de la tehnic. Se pare că aceștia se închiseseră împreună cu tehnologia extraterestră și trupurile în descompunere ale acestora de mai bine de o lună. Dar a fost o izolare autoimpusă. Aceste „capete luminate” erau atât de captivați de fiecare nouă descoperire încât refuzau să plece, ca nu cumva să se facă o nouă descoperire în timp ce lipseau.

Urmarea a fost că au devenit cam ciudați și fizic epuizați. Chiar și femeile aveau părul încâlcit, nespălat iar trupurile miroseau cumplit a sudoare. Din fericire eu nu mai aveam un nas real, dar costumele *mech* detectau toate nivelele de miros și-mi transferau informațiile într-o formă care era destul de apropiată de „parfumul” original.

— Poți să-mi oprești nasul? l-am întrebat pe șoptite pe Rick.

— Pot să-i imobilizez cu mâinile la spate, iar tu să le torni niște șampon pe cap, îmi răspunse.

Am râs până ce unul dintre tehnicienii cu ochii obosiți ne-a privit urât. Se apropie de noi spunând:

— Îmi cer scuze pentru igiena noastră, dar încercăm să câștigăm un război.

— Desigur, am răspuns pe un ton de scuză.

Rick continuă să râdă.

Pe ecusonul tehnicianului era trecut numele Walter Peterson. Același nume de familie ca mine. Speram că nu e tatăl meu adevărat.

— Încă nu avem prea multe să vă spunem legat de destinația lor. Au ars aceste circuite și s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar suntem absolut siguri că vin din acest sistem solar. Ceea ce este ciudat este faptul că nu există nicăieri marcat un curs de întoarcere. Nu știm încotro se îndreptau, dar știm că nu aveau planuri de întoarcere înapoi.

— Ciudat.

— Ba e chiar și mai ciudat. Am reușit să extragem câteva informații din jurnalul navei din momentul imediat premergător

întâlnirii cu noi. Extratereștrii nu au luat ei decizia de a fugi; nava a fost preprogramată să evadeze.

— De ce?

— Habar nu am. Tehnologia este prea străină pentru a obține mai mult decât atât. Dar haideți înăuntru să vedeți ce am găsit.

L-am urmat în nava sferică. Ne-a dus într-o mică încăpere pe care n-o observasem la prima pătrundere, apoi a arătat în sus, spre tavan. Se vedeau un fel de rafturi mari.

— Aceste rafturi sunt goale, a confirmat tehnicianul.

— Fascinant, făcu Rick pe un ton sarcastic.

— Credem că au fost încărcate cu armament. Semnalele chimice și electrice prezente acolo sunt în afara celor cunoscute. Dacă reușim să le descifrăm, vom putea să ne imaginăm ce fel de arme utilizează.

— Și unde se află armele?

— Nu știu, dar judecând după mărimea acestor rafturi, mă bucur că nu se află aici.

Chiar atunci s-a auzit vocea căpitanului în difuzoarele rețelei de amplificare, înfundată pentru că noi ne aflam în interiorul micii nave extraterestre.

— Toată lumea la posturile de luptă. Suntem atacați.

Nava de război *Bleeder*

Rick ne-am năpustit în sus către Puntea de Comandă. Mă așteptam la haos, dar se pare că căpitanul Wilkomen își instruise bine echipajul, în ciuda faptului că era nou în această funcție. Pe monitor se vedea un singur proiectil ce se îndrepta spre noi cu o viteză alarmantă, iar în urma sa se afla cea mai mare afurisită de navă spațială pe care o văzusem vreodată.

Conquistador a tras cu toate armele și a provocat explozia proiectilului. După mărimea acesteia am știut că unda de șoc ne va zgudui ca dracu'… și așa a și făcut. Motoarele direcționale de compensație au intrat în funcțiune pentru menținerea ei cu fața spre nava extraterestră, ceea ce nici nu era prea greu ținând seama de faptul că ocupa cea mai mare porțiune a cerului.

Căpitanul Wilkomen a ordonat:

— OK, Infanteria, noi le vom distrage atenția, iar voi pătrundeți în interiorul nenorocitei ăsteia mari și trimiteți-o la dracu.

Eram cât p-aici să-i spun „*nu puteți fi serios*”, dar Rick m-a înșfăcat de braț și s-a adresat celor doi camarazi cadeți.

— E mai bine că suntem doar câțiva. Nu ne vor vedea când ne apropiem.

Dacă aș fi avut pantaloni, sau măcar un fund, aș fi făcut pe mine.

— Nici eu, nici Becky nu știm să zburăm cu o *piele*, s-a bâlbâit Danny.

Dacă el chiar credea că această scuză l-ar fi scutit de misiunea sinucigașă, se înșela.

— Păi... sper că veți învăța repede. Haidem.

Am mai aruncat o privire spre monitor și am văzut că încă două nave de-ale noastre ni se alăturaseră. Chiar și cu trei nave de război, nu eram sigur de șansele noastre împotriva acelui imens obiect, dar trei era mai bine decât una singură.

Ieșirea în spația

— Eu îl iau pe Danny, iar tu pe Becky, OK? a spus Rick.

Apoi l-a înhățat pe Danny în jurul mijlocului și a țâșnit ca o ghiulea din compartimentul sas.

Aș fi vrut să spun ceva precum „*nu vreau*” sau „*nu pot face asta*”, dar Becky se afla chiar lângă mine și nu voiam să se îngrijoreze. Mai fusesem doar o singură dată cu *pielea*, afară, în vidul cosmic, dar mă descurcam cu manevrarea lui.

— Activează controlul de zbor. Control manual, am spus și am strâns picioarele paralel plutind la câțiva centimetri deasupra punții. Am prins costumul *mech* al lui Becky de mijloc și am dat o comandă mentală.

Am ieșit la rândul meu din compartimentul sas. Nu e ușor să vezi ceva când te afli în spațiu, iar când cea mai apropiată stea este atât de îndepărtată e chiar al dracului de imposibil. Becky i-a depistat nu știu cum pe Rick și pe Danny, așa că m-am îndreptat în direcția lor. S-au lovit dur de cocă, dar Rick a folosit bocancii magnetici pentru a se fixa. Danny l-a urmat imediat, iar Becky a *aterizat* la câțiva metri de ei.

Încheietura mâinii lui Rick s-a rabatat ca o balama și o mică lumină a strălucit albastru. A îndreptat-o spre cocă și flacăra a crescut. Întunericul era luminat de scântei, dar nu a contat cât de mult s-a străduit, pentru că n-a reușit să perforeze coca. Din ce mama dracu' era făcută chestia asta?

Își montă la loc încheietura mâinii și spuse:

— Jack, ia-o din nou pe Becky și după ce numărăm până la trei, sărim. Iar când ajungem la cincisprezecece metri, trage o Popper în asta. Încearcă să fii atent la semnalul meu. Două Popper au mai mult efect decât una singură.

Am confirmat, am luat-o pe Becky și am urmărit cum ridică degetele: unu, doi, trei. Am zburat de lângă cocă, ținând-o pe Becky în brațe. Rick a făcut la fel cu Danny. M-am uitat înapoi prin vizor, apoi spre Rick.

Abia atunci mi-a picat fisa că eu nu am o armă la mine. Cât de idiot am putut fi? Apoi, chiar la timp, mi-am amintit că Rick îmi spusese cum modernizase *pielea* cu un arsenal. Am spus:

— Dă-i lui Jack armele sale, iar antebrațele mi s-au deschis lăsând să iasă niște arme mici. Mai aveam câte o armă la fiecare umăr și, deși nu o puteam vedea, știam că mai am și o turelă rotativă pe cap.

Cavitatea pectorală s-a deschis și ea și am scos cu grijă un PQ5000. După mai puțin de o secundă am tras.

Ambele Popper au lovit în același loc și au explodat în același timp. Șocul ne-a dat peste cap, dar am recâștigat controlul destul de ușor. Nu prea știam cum să mă simt când am văzut gaura căscată în cocă. Vreau să spun că reușisem, dar mai însemna și că trebuie să intrăm prin ea.

Contact

Una dintre navele noastre nu primise informarea despre acțiunea noastră de commando și și-a lansat armele. Din fericire nava extraterestră era atât de imensă; nici una dintre explozii nu ne-a afectat nici pe noi, nici nava. O singură rachetă a mai fost lansată de extratereștri și, precum prima, a fost neutralizată cu ușurință.

Pentru mine, nimic nu avea sens. Nava fusese proiectată să participe la războaie. Se vedeau tunurile ieșind prin toate

deschizăturile cocii. Coca era de trei ori mai groasă decât era necesar pentru călătoriile spațiale obișnuite. Avea menirea de a rezista impactelor explozive a oricărui tip de armă. Deci, de ce reacționa atât de slab? Poate că se juca cu noi?

Înainte de a-mi mai irosi timpul meditând la ce însemnă toate acestea, Rick mi-a făcut semn să intru în navă prin gaură. Pluteau destule resturi prin jurul ei, dar nimic ce aș fi putut recunoaște. Când am ajuns în dreptul ei, nu am observat nici un semn de scurgere a atmosferei ceea ce însemna că aceasta fusese evacuată din compartimentul afectat.

EMP

Exista o singură ușă înaltă în compartimentul avariat. Alături se afla un dispozitiv special conceput pentru recunoașterea mâinii unui extraterestru și care să permită accesul în interior. Poate era un dispozitiv de identificare care să asigure doar accesul extratereștrilor. Poate că era doar un simplu dispozitiv. Dar erau destule fire care atârnau din el și se vedea că este nou, montat în grabă lângă ușă.

Rick a pus mâna pe suprafața aparatului. Ușa s-a deschis într-un sas minuscul în care abia am încăput. Închise ușa și o deschise pe cealaltă.

Nava avea un aspect extraterestru și mai evident decât cea mică pe care o capturasem. Spre surpriza noastră părea totalmente goală.

— Trebuie să-i lăsăm aici pe Danny și Becky, i-am spus lui Rick. Am uitat să le dăm arme.

Dar Rick a scuturat din cap.

— Nu e treaba noastră să ne asigurăm că sunt înarmați. Sunt Marines; trebuie să fie capabili să aibă singuri grijă de ei.

— Hei, noi suntem cadeți doar, se apără Becky. N-am mai fost niciodată în luptă.

— Crezi că Bleeder-ilor li se fâlfâie de asta? a ripostat Rick. Doar mențineți sub control sas-ul acesta până ce eu și Jack ne întoarcem. Ar putea fi singura noastră cale de scăpare.

Coridorul se întindea spre stânga și spre dreapta cât vedeam cu ochii. Înainte să fi luat o decizie în ce direcție să mergem, s-a deschis o ușă aflată la doar șapte metri de noi și au

ieșit niște extratereștri în *piei mech*. Se mișcau cu stângăcie, dar prezența lor tot înspăimântătoare rămânea. Înainte ca vreunul dintre noi să poată reacționa, unul dintre ei a aruncat la picioarele noastre ceva în formă de țigară. Am văzut cum se desface ca o floare și atunci m-am simțit ca-n pragul leșinului, gata să-mi pierd cunoștința. *Mech* extratereștrii au dispărut înapoi pe ușă.

M-am întors spre Rick și i-am văzut *pieile mech* ale lui Danny și Becky căzuți la podea.

— *Fuck*. Au folosit un EMP. Ți-au ucis prietenii, spuse Rick.

Când conștiința se află într-o *piele mech* iar *mech* este distrus, la fel este și conștiința. Danny și Becky mai aveau trupurile rămase în Tabără, dar nu mai era nimic de pus în ele. Conștiința fusese ucisă de EMP. Rick și cu mine am scăpat datorită blindajului suplimentar instalat d el.

— *Mother fuckers*, am zbierat și eram gata să năvălesc după ei în cameră și să-i măcelăresc pe toți ticăloșii de extratereștri, când am auzit o voce umană întrebând:

— Hei, ce-ai spus?

— Ce dracu *ai spus tu*? a izbucnit Rick. Ești un om sau un Bleeder cu translator?

— Suntem oameni. Și tu ești om?

— Da.

Veri

După câteva minute de șovăială, am decis că nu ne mint. Au ieșit ei primii, cu mâinile ridicate, fără arme.

Erau trei. Tipul care-i conducea a venit direct către noi și ne-a întrebat:

— De unde dracu aveți costumele astea robotice? Cum le controlați?

Abia atunci am observat că ei nu purtau *mech* ci costume blindate. Era greu de apreciat câte *mech* aveau la dispoziție. Dar nu conta. Dacă trebuia să luptăm cu ei, i-am fi distrus foarte ușor.

S-a lăsat tăcere în timp ce fiecare parte încerca să înțeleagă ce se petrece. Conducătorul lor în costum ciudat ne-a întrebat:

— Sunteți de pe Pământ, nu-i așa?

— Și?

— Nu... adică... vreau să spun, veniți recent de pe Pământ, nu?

— Da. Am venit să-i distrugem pe Bleeder înainte de a se ține ei de promisiunea de a ne distruge pe noi.

— Păi, noi suntem născuți pe Bleeder. Strămoșii noștri au fost oamenii răpiți de pe Pământ acum două sute de ani.

— Nu se poate. Noi am presupus că sunteți morți demult.

— Ne-au lăsat să ne înmulțim ca să facă experimente pe noi. Asta a fost greșeala lor cea mare.

— Stai puțin. Lasă-mă să transmit către nava mea ce se întâmplă, ca să se liniștească, l-a întrerupt Rick.

— Bine, pentru că noi abia știm să manevrăm tâmpenia asta de navă.

— Mda, mi-am dat seama.

M-am uitat în jos la *pieile mech* de la picioarele mele, apoi am făcut un pas înainte și l-am pocnit pe lider în abdomen. S-a făcut covrig de durere.

Rick a izbucnit în râs.

— Nu faci nimic pentru îmbunătățirea relațiilor între oamenii noștri, Jack. Îmi pare rău pentru prietenii tăi dar a fost o greșeală scuzabilă. Ei au crezut că noi suntem Bleeder.

Nu-mi păsa de scuze. Deja mă simțeam ceva mai bine.

Istorie

Căpitanul Wilkomen a fost șovăitor la ideea de a permite celor de pe nava extraterestră să vină la bordul lui *Conquistador*, iar aceștia ezitau să înceapă un dialog pe teren nefamiliar, dar Rick practic i-a forțat pe toți să fie de acord cu termenii.

Am luat doi ambasadori cu noi înapoi în hangarul navetei de pe *Conquistador*. Din fericire, costumele lor blindate erau prevăzute cu aparate de respirat, altfel nu ar fi supraviețuit scurtei călătorii prin vidul cosmic.

Wilkomen ne-a așteptat cu o escortă înarmată. Cred că nu era de blamat că a făcut-o. Am fost cam enervat când ne-a spus să recuperăm pieile *mech* în care fuseseră Danny și Becky.

— Costă o avere și pot fi refolosite, a spus.

Nu m-am întrebat ce i-a venit, am considerat doar că este insensibil. Am mai considerat și că nu are încredere în acești oameni de pe nava extraterestră, așa încât vrea să se asigure că nu vor pune mâna pe tehnologia noastră.

Rick și cu mine ne-am întors și am recuperat unitățile A.C.M. moarte. Când am revenit, căpitanul se afla în birourile sale împreună cu oaspeții.

Rick i-a făcut semn santinelei de la ușă să se dea deoparte atunci când tipul a încercat să ne refuze accesul și am intrat ca să ascultăm și noi ce au de spus oamenii pierduți de atât de mult timp.

Am luat poziții de o parte și de alta a ușii deoarece căpitanul nu ne-a ordonat să ieșim din încăpere.

Căpitanul vorbea cu David și Sarah. Aceștia arătau aproape uman, influențați însă de selecția genetică și de condițiile de mediu. Erau mai înalți și mai supli. Dar erau oameni; asta era sigur.

Amândoi aveau acum masca blindată dată jos. Aveau un păr fin în vârful capului, dar nu aveau gene și sprâncene. David părea proaspăt bărbierit, dar probabil că nu avea foliculi piloși pe bărbie.

Sarah tocmai spunea:

— Ei ne-au selectat genetic prin controlul perechilor și au făcut experimente sadice. Nu avem o istorie scrisă, dar avem mărturii verbale despre brutalitatea lor. Ne-au testat limitele fizice și mentale, dar s-au și distrat pe seama noastră. Apoi, acum circa cincizeci de ani ne-am răsculat și i-am măcelărit. Nici eu, nici David nu eram născuți pe atunci, dar părinții noștri ne-au povestit tot. Ne-au spus că răscoala a pornit încet, dar pe măsură ce vestea se răspândea oamenii se ridicau împotriva stăpânilor lor de sclavi. Masacrul a fost atât de cumplit, încât Bleeder și-au părăsit propria planetă. De atunci este planeta noastră. Am renumit-o Nova în loc de Bleeder.

Căpitanul era uimit. Nu se așteptase deloc la așa ceva.

— Și unde au fugit Bleeder?

David a clătinat din cap.

— N-avem nici o idee spre care planetă s-au îndreptat, sau măcar dacă mai sunt în viață. Dar menținem câteva dintre navele lor de război pe poziții pentru a ne asigura că nu se vor mai întoarce niciodată în acest sistem solar.

— Nu prea vă descurcați cu sistemele de armament, nu-i așa? a întrebat căpitanul.

— Nu. Nu e ușor de interferat cu tehnologia lor. Am deblocat unele chestii, dar majoritatea cele mai multe ne scapă. Speram că doar prezența noastră singură să fie suficientă pentru a-i determina să se întoarcă.

Am dat din cap, pășind spre centrul încăperii.

— Bleeder sunt încă în viață. Am capturat una dintre navele lor. Erau atât de înspăimântați de noi, încât s-au sinucis.

— Mă temeam că au supraviețuit, a pufnit David. Speram că spațiul îi va distruge înainte de a găsi o planetă viabilă pentru colonizare.

— Mai e ceva, am adăugat. Când i-am capturat, veneau din acest sistem stelar.

— Aceasta-i imposibil. Nu am văzut nici o navă extraterestră.

— Era mică. Poate prea mică pentru a putea fi detectată.

— Și atunci, de ce plecase de aici?

Nu știam răspunsul dar am încercat să-l ghicesc.

— Poate pentru că misiunea se terminase. Avea rastele pentru armament, dar când am capturat-o acestea erau goale.

— Totuși nici o armă nu a fost lansată și detonată asupra planetei Nova.

— Asta e bine. Poate că nici nu le-au folosit asupra planetei voastre. Dar dacă au făcut-o, poate că mai este timp încă să le găsim.

David și-a dus mâna la față și a vorbit către ea:

— Alertați Controlul Terestru despre o posibilă breșă de securitate. O navă Bleeder a fost descoperită venind dinspre Nova și se pare că a desfășurat un fel de arme.

— Tehnicienii noștri pot trimite oamenilor voștri informații referitoare la tipurile de semnături chimice și electrice pe care să le caute, a adăugat Rick.

Controlul Terestru răspunse:

— Am alertat autoritățile.

După care întrebă cu inocență:

— Cum arată străbunii noștri?

David a privit în jurul încăperii și-i răspunse:

— Nu am vocabularul potrivit pentru a-i descrie. Trebuie să-i vedeți voi înșivă.

— Fă niște poze pentru noi.
— Numai dacă sunt și ei de acord.
A sunat o alarmă, ceea ce însemna că a sosit cineva în hangarul *pieilor*. Căpitanul a ignorat-o, deci era cineva așteptat.
Când a pătruns în încăpere o unitate A.C.E. modificată, mi-am dat seama că e Peggy, camarada lui Rick și salvatoarea *Conquistador*-ului, doar după marcajele de pe *piele*.
Se părea că am mobilizat prea multe forțe, totuși. Aparent, extratereștrii au fost niște lași amărâți, învinși demult de verii noștri.

Arme de Distrugere Globală

Cu ajutorul tehnicienilor, cei de pe Nova au reușit să găsească câteva arme de distrugere globală plasate echidistant una de alta pe suprafața planetei.
A durat o săptămână întreagă pentru a le găsi, timp în care ni s-a permis, ba chiar am fost încurajați, să ne mutăm nava noastră de război pe o orbită în jurul Novei. Cu toții vedeau acest gest ca pe o reuniune de familie.
Nimeni nu știa de ce armele nu detonaseră încă. Unul dintre tehnicieni a lansat o ipoteză:
— Poate că au avut un defect de funcționare, sau poate că extratereștrii au așteptat să ajungă suficient de departe pentru a evita unda de șoc?
N-aveam nici o idee, așa că am acceptat cu ușurință explicațiile sale, fie și numai pentru a depăși momentul ca să ne concentrăm pe probleme mai importante.

Nova

Nova orbita în jurul unei stele apropiate ca mărime, vârstă și strălucire soarelui nostru. Planeta era cu vreo zece procente mai mică decât Pământul și cu o atmosferă comparabilă, dar deloc ideală. Dar locuitorii umani au preluat-o și s-au adapta în cele șase sau opt generații de când se aflau acolo.

Cele două milioane de oameni ce fuseseră răpiți s-au înmulțit la peste o sută de milioane în cele două sute de ani de atunci.

Adevărul este că ne părea rău pentru ei. Dacă am fi știut că au supraviețuit, poate că i-am fi căutat pe Bleeders cu mai multă determinare? Dar, ținând seama de împrejurări, ei păreau a fi destul de mulțumiți.

Consiliul Novan era gata să vină la bordul nostru pentru a ne întâlni personal. Erau patru membri prezenți și alți patru rămași acasă, în caz de necesitate.

Puteam doar să ghicim ce însemna „*în caz de necesitate*". Însemna: în caz că această întâlnire era o capcană, și noi îi ucideam pe toți? Însemna: în caz că-i răpeam? Dar nu era nerezonabil pentru ei să fie suspicioși cu noi. Eram oaspeți aici; trebuiau să-și ia măsuri de prevedere.

David și Sarah s-au dus înapoi pe nava lor după ce le-am cerut informații despre întreaga istorie a poporului lor. Sunt sigur că se săturaseră până peste cap să răspundă la întrebările noastre prostești.

Căpitanului și secundului li s-a permis accesul la suprafața planetei, dar au declinat invitația.

Novanii au făcut tot ce au putut pentru ca să se aclimatizeze cu tehnologia extraterestră, dar era destul de evident că încă nu au reușit. Costumele lor erau prea mari și prea neîndemânatice.

Navele lor scăpau uneori de sub control. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost ceva trist.

Nebunia *Mech*

Întârzierea de a acționa mi-a dat prilejul să vorbesc mai pe larg cu Rick despre situația noastră precară. Amândoi eram morți, iar eu unul, nu mă simțeam foarte bine.

A încercat din răsputeri să mă consoleze. Mi-a adus aminte de cei patru mii de nefericiți rămași blocați în *mechs* pentru că instalațiile criogenice unde se aflau corpurile lor au fost atacate de teroriști. A spus că au fost norocoși că se aflaseră *upload*-ați în *piei*, altfel ar fi fost morți acum pentru că trupurile lor biologice s-au descompus.

Asta, însă, mi-a adus aminte că trupul meu se afla probabil în fazele incipiente de descompunere. O imagine ce nu era ușor de ignorat.

— Dar asigură-te că rămâi cu picioarele pe pământ, OK? Cei patru mii de *mech* au început să înnebunească, dar asta s-a întâmplat din cauză că-și plâng unii de mila altora. Tu gândește pozitiv și s-ar putea să-ți păstrezi mințile.

Nu știam că ei începuseră să o ia razna, dar cred că aceasta era explicația pentru care nu auzisem niciodată de faptele lor; erau ținuți departe de acțiune pentru că erau instabili.

— Dacă ajungi vreodată pe nava *Dreadnought*, ține-te departe de *mechs*. Pe ea sunt staționați toți cei patru mii. Nici măcar nu există un echipaj uman sau un căpitan. Ar fi trebuit, dar toți au demisionat pentru că *mechs* îi înnebuneau.

Aș fi dorit ca Rick să nu mă fi consolat. Acum și mai multe motive de îngrijorare îmi rătăceau prin minte. Cum ar fi: cât va dura până ce îmi voi pierde esența umană? Peste cât timp îmi voi pierde mințile? Sau, și mai rău, ce se va întâmpla cu mine când nu va mai fi nevoie de *mechs*? Părea că războiul cu Bleeders s-a apropiat cu repeziciune, deci ce se va întâmpla când se va termina? Prea multe întrebări și prea puține răspunsuri despre ce anume îi înnebunise pe cei patru mii de mechs de pe *Dreadnought,* despre care tocmai aflasem.

Nava *Boom*

Armelor de Distrugere Globală era imposibil să li se inverseze procesele, ceea ce însemna că erau imposibil de dezarmat. Una câte una, au fost lansate pe orbită și depozitate într-o mică navă sferică Bleeder, perfect asemănătoare cu cea capturată în urmă cu o lună.

Consiliul Novan a hotărât că trebuie să remorcăm nava extraterestră până ce vom ajunge la noua colonie Bleeder și apoi să o detonăm asupra lor. Considerau că asta ar fi o justiție dură.

Relațiile dintre noi erau destul de bune încât să nu ne mai formalizăm că ni se spunea ce să facem. Acestea erau veștile bune. Cele rele erau că Novanii habar nu aveau unde era planeta Bleeders.

Am poreclit *Boom* nava extraterestră ce ducea armele.

Novanii au insistat ca nava Boom să fie dusă la limita sistemului lor stelar, ca măsură de precauție.

Era logic și am fost de acord.

Una peste alta, ne-am purtat ca niște veri demult plecați, exact ceea ce și eram.

Dreadnought

Totul s-a dus dracului imediat ce *Dreadnought* a apărut lângă noi, pe orbită.

Inițial, nimeni nu știa cum să reacționeze. Căpitanului Wilkomen i-a trebuit un minut întreg până să se hotărască să o apeleze. Când a realizat cu cine are de-a face, fața i s-a făcut cenușie.

Dreadnought nu a pierdut timpul și a deschis imediat un canal de comunicații cu noi. Și nici n-au așteptat deloc.

Aproape imediat, au părăsit orbita și s-au îndreptat direct spre Nova. Am încercat să-i oprim, dar ne-au ignorat. Deși aflaseră că această planetă ne este prietenă, nu le-a păsat. Am tras asupra lor, dar nava s-a eschivat.

Abia atunci am observat că navele extraterestre care orbitau Nova împreună cu noi se dezmembrau dinspre interior. Imensa navă Bleeder care ne condusese aici a explodat, rupându-se fix în două. Novanii au fost aruncați în exterior prin găurile de pe fiecare parte. Iar atunci, *mechs* (ai noștri), au apărut prin trapele deschise și s-au lansat către planetă. Arătau uzați, neîntreținuți, văzuți chiar și de la asemenea depărtare. Erau dintre cei patru mii care-și pierduseră mințile.

Am observat cum *Dreadnought* a intrat în atmosferă. Va arde datorită frecării, dar ocupanților puțin le păsa. I-am văzut sărind din navă chiar înainte ca aceasta să dispară din vedere, sub starturile de nori.

Patru mii de Marine-*mechs* spațiali care săreau dintr-o navă. Imaginea aceasta mă va bântui toată viața. În toată viața mea n-am mai văzut ceva atât de formidabil și amenințător.

Habar nu aveam ce aveau de gând, dar după douăzeci de minute de liniște neliniștitoare, am aflat. Ucideau populația în masă.

Un membru al Consiliului ne-a apelat de la suprafață, întrebându-ne de ce îi atacăm. Am insistat că ceea ce se întâmpla nu avea nici o legătură cu noi, dar nu ne-a crezut nici o clipă.

Cei patru membrii ai Consiliului aflați la bord cu noi priveau înmărmuriți din Centrul de Comandă. Se uitau la noi de parcă am fi fost răspunzători pentru acestea, chiar dacă ar fi trebuit să știe că nu este așa. Apoi au alergat către naveta lor spațială ca și cum ar fi crezut că avem de gând să-i oprim.

Pentru noi erau niște vești foarte rele.

Căpitanul a trimis un raport Președintelui, referitor la situația noastră și apoi am așteptat să ne parvină instrucțiuni. O decizie de a apăra o planetă extraterestră împotriva propriilor noștri soldați era cu mult deasupra competențelor unui căpitan.

Dar indiferent ce s-ar fi decis, situația nu se va termina cu bine.

Prea târziu

A durat aproape două ore afurisite până ce ne-a răspuns Președintele. Când ne-a aprobat să intervenim în apărarea novanilor, era deja prea târziu.

Imediat după ce căpitanul a vorbit cu președintele, am fost apelați de la suprafața Novei. Căpitanul a pus legătura pe ecranul principal și când am văzut apărând un A.C.E. avariat ce se uita la noi, am știut că e prea târziu ca să le mai fim de ajutor novanilor.

— Aceasta este acum planeta noastră, a spus *mech*. Aici, putem uita tot ce are legătură cu vechile noastre vieți și să ne creăm o existență care să capete sens pentru noi. Dacă ne atacați sau încercați să aterizați, vă vom distruge pe toți.

— Vreți să permiteți supraviețuitorilor să plece în exil? a întrebat căpitanul.

— Nu există supraviețuitori.

Dezgustat, căpitanul a întrerupt legătura imediat ce a dispărut de pe ecran fața *mech*-ului.

— Lansați cele mai puternice EMP pe care le avem. De fapt, lansați-le pe toate.

Apoi a ordonat și celorlalte două nave să facă la fel.

Am așteptat ca EMP-urile să ajungă sub straturile de nori. Când am văzut că nu suntem atacați imediat, am știut că EMP și-

au făcut treaba. Cei patru mii de *mechs* duși cu pluta fuseseră dezactivați; de fapt, au fost uciși.

Totul s-a întâmplat atât de repede. A fost chiar dezamăgitor.

— De aia e atât de important să-ți ecranezi toate componentele, îmi șopti Rick.

Am aprobat cu o înclinare a capului, deși abia dacă-l ascultam.

Tocmai orbitam o planetă ai cărei populație a fost eradicată. Eram complici la această extincție în masă prin faptul că creasem condițiile ce au cauzat-o.

Apoi am ucis în mod direct următoarea generație de locuitori, *mechs*, înainte ca măcar să-și dea un nume planetei.

Întreaga afacere era idioată, total inacceptabilă și oribilă.

Un *ensign* a început să plângă, iar Peggy s-a îndepărtat dezgustată.

Totuși nu am zăbovit prea mult asupra situației. Primisem vestea că nava *Boom* cu armele de distrugere în masă a dispărut.

Salvați Pământul!

Nu mai văzusem vreodată oameni care să-și ocupe posturile de luptă atât de repede. Peggy primise ordin să se întoarcă în trupul ei biologic care se afla pe orbita lui Jupiter. Același ordin îl primisem și eu și Rick, dar căpitanul și-a dat seama de eroare; noi nu aveam trupuri în care să ne întoarcem.

A meditat o secundă, apoi a ordonat:

— Luați trupurile cadeților morți.

Rick a suspinat adânc și mi-am dat seama că a lua corpul altuia nu e o idee prea bună.

Până acum, nu mai văzusem pe nimeni refuzând un ordin direct și am fost surprins când Rick a făcut-o.

— Știți ce se întâmplă când cineva este pus într-un trup de femeie. Se schimbă la nivel fundamental. Întreaga biologie și implicit felul de a gândi se modifică. Nu vreau să risc să-mi pierd conștiința. E tot ce mi-a mai rămas.

Fața căpitanului s-a înroșit puternic când acesta a strigat:

— Ești mort deja. Morții nu refuză executarea ordinelor. De fapt, ești efectiv proprietatea lui *Conquistador*, iar în calitate de căpitan te scot din costum.

Respiră adânc, apoi continuă pe un ton mai reținut.

— Dacă acea navă *Boom* este direcționată spre Pământ, ne pierdem planeta. S-ar putea să n-o ajungem la timp, chiar și cu motorul warp funcționând la capacitate maximă, dar voi doi vă puteți teleporta instantaneu în Tabăra 87 de pe orbita marțiană.

— OK, a fost de acord Rick, după care mi s-a adresat. Tragem la sorți trupul tipului.

Nu prea mi-era clar ce puteam face, chiar și de pe orbita lui Marte, ca să stopăm nava extraterestră încărcată cu armament și pilotată de un echipaj de novani kamikadze, determinați să se răzbune pe oamenii care-i trădaseră, dar n-aveam destul sânge-n instalație ca să refuz un ordin.

Adevărul era că nici măcar nu eram siguri că nava *Boom* se îndrepta spre Pământ.

Sabotaj

Rick e un dur, dar s-a arătat foarte amărât când am câștigat la datu-l cu banu'. Am câștigat trupul lui Danny, iar el trebuit să-l ia pe al lui Becky.

Insista că nu e vorba de sexism. A insistat că conflictul dintre semnalele reprezentând nevoile biologice și comenzi puteau realmente schimba o persoană ce prelua trupul cuiva de sex opus. Spunea că te putea înnebuni dacă rămâneai prea mult în acel trup.

Eu i-am spus „prințesă”, iar el m-a amenințat cu PQ5000, așa că am tăcut.

Din fericire n-am reușit să plecăm pentru că chiar atunci, nava a început să se comporte ciudat. Căpitanul și-a dat seama după indicațiile aparaturii că nu era o problemă obișnuită de uzură sau doar o cădere de sisteme. La bordul navei era un sabotor.

Când trei *mech* cu *pieile* murdare, arse, au apărut pe Puntea de Comandă și au început să ucidă echipajul, am știut că nu i-am ucis pe toți cei patru mii de *mech* ce au atacat Nova.

După ce nava din urma noastră a început și ea să se miște haotic, am fost siguri că nu eram noi singura navă abordată.

Dar tipii ce sabotau *Conquistador* se confruntau cu doi deținători ai *Scutului de Platină*. Faptul însă, nu ne dădea un avantaj atât de mare pe cât am fi crezut.

Rick s-a repezit spre unul dintre ei, zdrobindu-i pieptul cu un singur pumn, apoi cu ambele mâini l-a rupt pur și simplu în două. Când acesta s-a prăbușit la podea, Rick i-a zdrobit capul cu piciorul de oțel. N-am mai văzut în viața mea ceva atât de barbar, dar mi-a pompat ceva *adrenalină* în mișcări. L-am înhățat și eu pe un altul și l-am proptit în perete. Înainte de a putea riposta, i-am pus PQ5000 în mutră și l-am transformat în așchii metalice. Focuri de arme ușoare au răpăit pe spatele meu, însă, până să reacționez, Rick l-a topit pe atacatorul meu ca pe unt cu Sizzler-ul său.

Deși puteam considera că am acționat fulgerător, ne înșelam, deoarece în secundele de dinaintea intervenției sabotorii au reușit să ucidă câteva duzini dintre membrii echipajului.

Epavele metalice ale atacatorilor au fost stivuite în compartimentul sas și expulzate în spațiu înainte ca cineva să ne poată spune că n-ar trebui să o facem.

Însă cea mai rea veste am aflat-o când ne-am întors în Centrul de Comandă.

Pământul mort

Căpitanul Wilkomen arăta de parcă era gata să plângă. Într-un târziu spuse:

— Tocmai am recepționat o jumătate de duzină de rapoarte despre o explozie ce a fost văzută pe suprafața Pământului. Încă mai aștept să aflu ce a fost și ce pagube a provocat.

Dar deja știam ce anume a fost. Nava *Bleeder* a ajuns la Pământ și s-a prăbușit. Novanii se răzbunaseră. Oricum, nici măcar nu am putut spera că-i puteam opri. Indiferent de ce sistem de propulsie ar fi avut acea mică navă, a fost mult superior față de orice cunoșteam noi.

Am așteptat tăcuți confirmarea, iar când aceasta a venit în sfârșit, membrii echipajului au început să plângă. Unii chiar în hohote.

Taberele de instrucție de pe orbita Pământului monitorizau suprafața și transmiteau oră de oră noutăți către flotă. Fiecare era

mai groaznică decât precedenta. În șase ore era confirmat faptul că omenirea a fost distrusă. Aparent, armele au fost biologice, pentru că infrastructurile nu păreau avariate. Dar acum, Pământul era de nelocuit pentru oameni. Apa și solul erau contaminate. Aerul era suprasaturat cu un agent biologic care ne-ar fi ucis prin contact.

Verii noștri ne-au ucis deoarece noi i-am ucis mai întâi. În acel moment am avut o revelație: Nu era de mirare că Bleeders voiau să ne distrugă. Suntem niște nenorociți.

Înapoi în tabără

Mi s-a ordonat să mă teleportez înapoi și să preiau trupul lui Danny. Oamenii erau acum o specie pe cale de dispariție, deci un trup lipsit de conștiință nu putea fi irosit.

Deoarece amenințarea trecuse, Rick n-a mai fost forțat să preia trupul unei femei.

Am aflat mai târziu că unii dintre ai noștri *mechs* de la bordul navelor de război fuseseră distruși, ceea ce însemna că pentru el erau disponibile câteva duzini de trupuri de bărbați, aflate în stază în Tabăra de pe orbita lui Jupiter.

— Amiralul ne-a transmis un ultim ordin, ne-a informat căpitanul. Trebuie să-i adunăm pe toți cei din sistemul solar și să-i trimitem pe Nova. Vom prelua acea planetă pentru noi.

— Și cu Bleeders cum rămâne, a întrebat Rick.

— În prezent, ei sunt cea mai mică grijă a noastră. Pe orbita lui Saturn se află o navă de război care îi preia pe toți din Sistem. Aveți grijă să fiți acolo când va veni după voi.

Exod în masă

Dintre toate lucrurile ciudate cu care am avut de-a face în ultimele două luni, teleportarea într-un trup străin era de departe cel mai înfiorător.

Mi-a luat mult timp ca să mă simt *acasă* în corpul lui Danny.

Dl. Humboldt m-a obligat să port un ecuson cu numele meu, altfel – spunea el – ceilalți cadeți m-ar fi numit Danny. Fața

pe care a făcut-o când și-a dat seama ce gafă a comis, a fost devastatoare pentru mine. Vina pe care o simțeam, de parcă aș fi furat trupul lui Danny, era copleșitoare. Vina legată de dispariția speciei umane era și mai mare.

Nava de război a venit pe orbită lângă noi și am abandonat Tabăra ca pe un gunoi. Nu-mi place să recunosc că îmi va lipsi. Îmi va lipsi vechea mea viață, dar doar pentru că avea un sens pentru mine.

Nava era deja pe jumătate plină cu cadeți de pe orbita Pământului.

După ce am fost adunați cu toții din Sistem, i-am luat și pe cei de pe orbita lui Jupiter. O femeie superbă de vreo treizeci de ani mi s-a adresat direct.

— Sunt Peggy. Mă bucur să te întâlnesc, în sfârșit.

Am zâmbit deși, practic, ea nu pe mine mă întâlnise, ci pe Danny, pentru că eu eram mort. Un dur tatuat, cu capul ras, s-a apropiat. Aproape că am udat pantalonii lui Danny până mi s-a adresat:

— Sunt Rick. Îmi pare rău pentru înfățișarea mea. M-au mințit când mi-au spus că tipul acesta a fost chipeș. Dar n-am încotro, trebuie să-i folosesc trupul.

Ne-am strâns mâinile și toți trei am hoinărit prin navă, „bucurându-ne” de ultimele rămășițe ale omenirii.

Într-un târziu, nava a părăsit Taberele de lângă Jupiter și a ieșit de pe orbită. Toate acestea realizate și încărcată precum o conservă de sardele, a luat cursul către Nova. Călătoria trebuia să dureze șaptezeci și nouă de ani. Nu mă așteptasem la așa ceva. Adevărul este că nu mă gândisem prea mult la situația dată. De fapt, nu-l voi mai vedea niciodată pe căpitanul Wilkomen. Va fi mort demult atunci când vom ajunge. Noi vom intra în stază, sperând ca nebunii că Nova va fi tot în posesia oamenilor atunci când vom ajunge acolo.

Unii dintre instructorii din diversele Tabere au plâns în mod deschis, dar cadeții au luat realitatea în piept. Oricum, majoritatea dintre noi nu numiseră niciodată Pământul *casă*. Cei mai mulți dintre noi ar fi vrut să moară în bătălie sau la bordul unei nave de război, nu așa cum s-a întâmplat de fapt.

Acum trebuia să numim o planetă ca fiind casa noastră. Nimeni n-a spus-o cu voce tare, dar majoritatea eram bucuroși de situație.

I-am urmat pe Peggy și Rick sub punte, la containerele de stază și am intrat în somn.

Wilkomen

M-am trezit ca un leneș și mi-au trebuit câteva minute ca să-mi dau seama că mă aflam în trupul lui Danny. Și au mai trecut încă și mai multe până să-mi amintesc că eram o entitate rară deoarece oamenii erau acum o specie aflată pe cale de dispariție.

Următoarea care s-a trezit a fost Peggy și amândoi l-am ajutat pe Rick să depășească momentul.

Noi cei trei am fost treziți înaintea celorlalți pentru că eram cine eram.

Ni s-au dat costume blindate, după care ne-am transferat pe *Conquistador*. Arăta aproape la fel cum mi-l aminteam.

Mă înșelasem și asupra căpitanului Wilkomen. Era încă în viață, doar că mult mai bătrân decât înainte. Organizase pentru echipajul său intrarea și ieșirea din stază în schimburi. Se pare că și procreaseră, deoarece populația era de vreo cinci ori mai mare decât îmi aminteam eu. Asta era o veste bună. Cu cât eram mai mulți, cu atât mai bine.

Wilkomen executase pe Nova doar atâta terra-formare cât să curețe atmosfera.

Spuse cu voce gravă, bătrânească:

— Acolo, jos, aerul este mai curat decât a fost vreodată pe Pământ.

Am observat că Peggy l-a luat pe Rick de mână. El a privit în jos la mâna ei și a zâmbit.

— Avem deja oameni acolo, jos, de vreo cincizeci de ani, continuă căpitanul. Au început să descifreze tehnologia lăsată în urmă de Bleeders. Este cu adevărat o bravă lume nouă pentru umanitate.

— Bleeders nu s-au arătat încă? a întrebat Rick.

— Au trimis un sol de pace acum douăzeci de ani, spuse căpitanul cu o expresie pierdută-n depărtare. Au spus că nu mai au nimic cu omenirea. Știți ce este curios: au spus că am trecut testele lor. Ne vor lăsa în pace. N-au avut nici cea mai mică idee că ei vor fi cei ce ne vor debloca potențialul, amenințându-ne.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat și eu. Acum suntem în pace?

Căpitanul a izbucnit într-un râs rece, ironic.

— I-am lăsat să vorbească cât să putem să ne apropiem destul pentru a le distruge nava. Nu va fi niciodată pace cu Bleeders.

Rick a clătinat din cap cu tristețe:

— Nu vom avea niciodată pace pentru că este împotriva felului nostru de a fi. Mă îndoiesc că Bleeders se vor mai apropia de noi vreodată.

— Păi, pot să-mi asum acest risc. Dacă se întorc, voi fi pregătit. De aceea v-am adus aici pe voi trei. Am vrut să vă ofer prima șansă de a lua o unitate A.C.E. și să vă alăturați echipajului meu.

Dar toți am spus în același timp:

— Nu.

Văzuserăm destulă luptă inutilă cât să ne întoarcă stomacul pe dos.

O viață nouă

Indiferent câtă faimă acumulasem în viața mea anterioară, nu a fost transferată când am preluat trupul lui Danny și eram recunoscător pentru acest fapt. Aveam sânge pe mâini ca urmare a lucrurilor făcute pentru a câștiga această faimă. Și, de fapt, ce mare chestii realizasem? Nimic durabil.

Am mai primit unele priviri curioase din partea fetelor și presupun că Danny era mult mai chipeș decât am fost eu vreodată.

Câțiva zeloși prost-sfătuiți au fost de acord să ia *piei mech* și să rămână pe orbită pentru a proteja Nova, dar eu nu am fost unul dintre ei. Știam, la fel ca oricare altul, că dacă o rasă putea reuși să distrugă întreaga omenire, era omenirea însăși. Ucisesem deja 99% și tot mai erau unii care nu-și potoliseră încă setea de sânge.

M-am hotărât că trebuie să aflu ce înseamnă să fii uman, liber, stăpân pe propria viață, înainte de a decide pentru ce merită să mor.

Oricum, mă îndoiam că Bleeders ar fi atât de proști încât să se mai pună cu noi vreodată. Treziseră un gigant adormit, ucigaș și sinucigaș, care acum stăpânea locurile lor de baștină. Dacă știau care le este adevăratul interes, ar trebui să ne evite pentru totdeauna pentru că aveam neplăcutul sentiment că omenirea nu se va opri niciodată.

Ei nu ar fi trebuit să ne amenințe niciodată, dar nici noi n-ar fi trebuit să ne lăsăm cuprinși de o asemenea teamă, pentru că până acum ne-a devorat doar.

Dar cui îi păsa? Acum aveam de trăit o viață adevărată și nu voi lăsa teama, închipuită sau reală, să mă afecteze.

Am luat naveta cu Rick, Peggy și o gașcă de tineri din Tabăra 87 și am descins în noua noastră casă. N-am mai văzut niciodată atâtea zâmbete, pe atâtea fețe, toate în același timp.

Pe când străpungeam plafonul de nori, nu-mi puteam alunga din minte vocea căpitanului spunând: „*Au spus că am trecut testele lor. Ne vor lăsa singuri*.”

SFÂRȘIT